Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 39

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφρὸς φάνω ἀφ' ἀφρούς

— *Βρέ, γερόλυκε! κρῖμ' ἀφ' τὸ Θεό...*
— *Ἐγώ; μπὰ τὸ φουλάκι μου...*
— *Ἔλα, ἔλα! καὶ λίγο μασκαρᾶς εἶσαι...*

Ἐπανησιακὴ φιλολογία Κόντε Κουρούπη

Ο ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟ

[*Περίληψις τῶν προηγουμένων.*—Ὁ Ποιητής, ποὺ εἶνε καὶ δημοσιογράφος, δέχεται μιαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος τὸν φέρει ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισον, διὰ νὰ διορθώσῃ, ὡς δημοσιογράφος, τὰ κακῶς καὶ ἐκεῖ κείμενα...]

7.

— Γλέπεις, μοῦ λέει, κι' ἐδῶ πέρα χάλια; τὰ ἴδια ἔχουνε μὲ σᾶς κεφάλια· κι' ἐδῶ, καθὼς στὴ Γῆ σας κάτω ἐκεῖ, θὰ βρῇς τὴν ἴδια τὴν πολιτική, γιατὶ καὶ ἂν ὁ χάρος σᾶς θερίζῃ, ὀχ τοῆ μπυμπές σας δὲν σᾶς καθαρίζει, κι' ἐρχόσαστε ἐδῶ πέρα μαζωμένοι βρωμιάρηδες καὶ κακομοιριασμένοι. Κι' ὁ "Αγιος Πέτρος, ὁποῦ, καθὼς ξέρεις, στὴν πόρτα τούτη στέκει γιὰ πορτιέρης, ζυγίζοντας κάθε ψυχὴ μ' ἐμένα, — μ' αὐτὰ τὰ χάλια σας τἄχει χαμένα. Κι' ἂν ἴσως καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ζυγίσῃ ἐπακριβῶς κάθε ψυχή, μέσ' τὸν Παράδεισο δὲν θὰ βρῇ θέσι· εἶν' οὔλες γιὰ τὸ διάολο πεσκέσι. Κάνει λοιπὸ κι' αὐτὸς μάτια σταβᾶ κι' ὅσες μπορεῖ ἀπὸ δαύτες τσὴ τραβᾷ καὶ μέσα στὸν Παράδεισο τσὴ μπάζει· καὶ μοναχὰ ποῦ κάνει πῶς φανάζει, γιὰ νἆχουνε τὸ φόβο, πάει νὰ πῇ, καὶ γὰν τσὴ ἔρθῃ ὡς εἶδος τι ντροπή. Οὔτε γυναῖκα ὑπάρχει κολασμένη ποὺ στὸ περβόλι τοῦτο νὰ μὴ μπαίνῃ, γιατὶ ὁ γέρος, ἀντὶ νὰ γλέπῃ ἀντζα, μιὰ δαχυλιὰ τραβάει στὴν παλάντζα, κι' ὅσο κι' ἂν ἦνε ἄξια γιὰ τὸν "Αδη ἐκεῖνος μ' ἕνα κράκ τὴ βγάζει λάδι. Ἔτσι στὴ χώρα τοῦ δικοῦ μου κόσμου κοντεύω ν' ἀπομείνω μοναχός μου, ὡς ποῦ θὰ ἰδῶ, ποῦ λές, καὶ θ' ἀποῖδῶ καὶ θὰ κουβαληθῶ κι' ἐγὼ ἐδῶ, κι' ἐκεῖ σσὴ Κόλασης τὸ δικαστήριο θαρρῶ ποῦ θὰ κολλήσω νοικιαστήριο!

8.

Καί, ψέλνοντάς μου ἐτοῦτο τὸ τροπάρι ὁ Διάολος ἐκεῖός, ποῦ μ' εἶχε πάρῃ, μπρὸς σ' ἕνα φυλακεῖο μὲ παγαίνει ποὺ ἦσανε ἀπ' ὄξω μαζωμένοι ἄντρες, γυναῖκες καὶ μωρὰ καὶ γέροι, κ' ἐπρόσμεναν τὸν ἅγιο τὸν Πορτιέρη μὲ τεμπελιὰ κοιτώμενοι στὰ χόρτα, γ' ὀνοίξῃ πανεθύρι του καὶ πόρτα ποῦ ἕναν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ν' ἀρχίσῃ κατὰ τὴ μέθοδό του νὰ ζυγίσῃ. Γυρνῶ καὶ σ' οὔλες τσὴ μεριὲς κυττάω· —Μὰ ποῦν' αὐτὸς ὁ "Αγιος; τὸν ρωτάω· —Κοιμᾶται, λέει, μόλις ποῦ νυχτώσῃ, καὶ δὲν ξυπνᾷ πριχοὺ νὰ ξημερώσῃ γύρω νὰ ἰδῇ τὶ γίνεται στὸ κόστρο, τρεῖς κονταριὲς ἂν δὲν ἀνέβῃ τ' ἄστρο τσὴ μέρας, κι' ἂν δὲν πάρῃ ἡ ζέσση βράσι, ὡς ποῦ κι' αὐτὸς ὁ τζίτζικας νὰ σκάσῃ.

9.

Μόλις ἐτοῦτα εἶπε ὁ Βερζεβούλης, μὲ τὴν ὁρμὴ τσὴ δύναμις του οὔλης μ' ἀπάλει μὲ μεγάλη γληγοράδα καὶ μὲ τουπώνει σὲ μιὰ χαραμάδα· καὶ νά, βρεθήκαμε κ' οἱ δυὸ παράμερα σὲ μιὰ πολυτελῆ κρεββατοκάμαρα, ὁποῦ ἀπ' ὄξω ἤτανε πανοῦκλα καὶ ἀπὸ μέσα ἤτανε σὰν κοῦκλα. Ἔνας καθρέφτης μὲ λαμπρὴ θωριά, μπροστά του δύο βᾶζα φαρφουριὰ μεγάλα, μὲ λογιῶ-λογιῶνε φίορα, ποὺ λεγες πῶς τὰ κόψανε στὴν ὥρα, κονσόλες μὲ χρυσάφια ἀλειμμένες, καρέκλες μὲ βελοῦδα σκεπασμένες, καὶ τέλος βρῆκα τέτοια πολυτέλεια, ποὺ κόνεψα νὰ ξεραθῶ στὰ γέλοια. —Μωρ' τ' εἶνε τοῦτα; λέω· εἶνε θάματα· βρίσκουνται κι' ἐδῶ μέσα τέτοια πράματα; —Σώπα, κ' εἶνε παράξενη ἱστορία. —Γιὰ πές μου τήνε.—Ἤρθε μιὰ κυρία, ποῦ ἤταν ἀπὸ σοῦ πριγκηπέσσα. καὶ μόλις παρατήρησε ἐδῶ μέσα καὶ εἶδ' ἐκεῖνη τὴν παλιὰ κατάστασι, ἔκανε μορέ, γυέ μου, ἐπανάστασι. —«Ἀκοῦς, φωνάζει, νἄχῃ τέτοιο χάλι »τοῦ Παραδείσου ἡ πόρτα ἡ μεγάλη »καὶ νἄχῃ τέτοια μόμπιλα σαράβαλα;!... Τότες κ' ἐκεῖος, νὰ πάψουνε τὰ ντράβαλα, ἔβγαλ' εὐτὺς ἀρ' τὰ παλιὰ του ράσα ἕνα κλειδάκι, ἄνοιξε μιὰ κάσσα, ἐμέτρησε ναπολεόνια χίλια, καὶ τοῦ φεραν καινούργια ἀρ' τὴ Μαρσίλλια.

10.

Πράματις, μέσ' στὰ μόμπιλα τὰ φίνα ἕνα κρεββάτι γλέπω μὲ κουρτίνα,

(Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ)

Θὰ σᾶς τὸ 'πῶ, ὄχι γιὰ νὰ τὸ πάρετε πάνω σας, ἀλλὰ γιατὶ εἶνε ἀλήθεια. Εἶμαι πάραπολὺ εὐχαριστημένος, κατευθυσιασμένος τὴν φορὰν αὐτὴν μὲ τὴν συνεργασία ὡς πρὸς τὰ ἔμμετρα. Μοῦ ἔστειλαν πρώτης τάξεως ποιηματάκια, ἂν καὶ πρωτόλεια, ὁ Αὐγερινὸς (τὸ VIII, X καὶ XII πρὸ πάντων), ὁ κ. Α. Ν. Μαγγανάρης (μὲ τὸν «Πραματευτή» του) κι' ὁ κ. Στ. Ρ. Σκιαδᾶς (τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα ἀπ' τὴν «Σαπφώ»). Ὁ καλός μου Γιάννης Σταύρου μοῦ γράφει:

Προσπαθῶ, ματάκια μου, νὰ γράψω ἐπιγράμματα
τρομάρα σε μπατζακιαμου ἀφοῦ δὲν ξέρω γράμματα!

ἀλλ' αὐτὸ ἂς μὴ τὸν σκοτίζῃ, γιατὶ ἔχει φλέβα μέσα του. Καλὸ καὶ τὸ πρῶτο τετράστιχο τοῦ κ. Δ. Α. Παράσχῃ· τί κρῖμα ποὺ δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ βάλω σ' αὐτὸ τὸ φύλλο... Ποὺ νὰ σᾶς λέγω τί μοῦ στέλνει ὁ κ. Κουκουμέλης ἀπ' τὸ Μέτωπον (Τ. Τ. 915). Ὅλο ντέρτι εἶνε ὁ κακομοίρης. Ξηρογλύφεται ἀπ' τῶρα με τὰ μεζεδάκια σὰ ὁποῖα θὰ ριχθῇ μόλις πάρῃ τὴν ἄφεσι. Μὲ πολὺ κέρι ἐπίσης γραμμένα καὶ τὰ δυὸ τοῦ Ἐπικινδύνου πυρέου, ἀλλὰ οἱ στῖχοι θέλουν δούλεμμα. Ἀρκετὰ καλὴ ἡ πρώτη «Ὀχτάβα» τοῦ Κ. Δ. Μήτσ. ἀλλὰ νὰ προσέξῃ κάτι: χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ, ἐπηρεασμένος, πρὸ φανῶς, ἀπὸ πρόσφατες ἐντυπώσεις, παρενέιρει στὰ ποιήματά του στίχους ὁλοκλήρους ξένους. Π. χ. ὁ στίχος: «μακρυὰ ἀπ' τ' ἀνθρώπου τ' ἀνάβλεμμα» εἶνε τοῦ Παλαμᾶ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ζητήσῃς συγγνώμην κ. Μάρῃ. Ἀλλ' ἡ εὐαισθησία σου αὐτὴ μὲ κάμνει νὰ μὴν ἐγκρίνω τὰ «Βρόχια» σου, ποὺ δὲν στέκουν στὸ ὕψος τοῦ πρώτου. Καλύτερα περίμενα κι' ἀπὸ σένα Δ. Κ. Ζ. Ἐπίσης ὑπῆρξαν κατώτερα τῶν προσδοκιῶν μου τὰ ἔμμετρα τῶν κ.κ. Ν.Γ.Μ. Σύρον.—Κ. Ἀγλ., Δ. Πατρ, Ἀν. Κ., καὶ Flic-flac.

Δὲν μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ 'πῶ τὰ ἴδια καλὰ λόγια ὡς πρὸς τὰ πεζά. Γιατὶ περιφρονεῖτε τόσο τὸ πεζό; Κι' ὅμως ἡ φιλολογία μας ἔχει ποιητάς, ἀλλὰ πεζογράφους...

Ὁ «Ἐπισκέπτης τοῦ Βατικανοῦ» μάλιστα κ. Σιαμπάνη, ἀλλὰ «Οἱ νεοῦπανδοροι» δὲν μοῦ λέγουν πολλὰ πράγματα. Μὴ χάνουν στὴ μετάφρασι; Κύριοι: Ε. Κ., Γ. Κ. Β. καὶ Φαλέζ: νὰ ξεύρατε πόση στοίβα ὡραῖα πράγματα ἔχω νὰ δημοσιεύσω καὶ δὲν ἔχω χῶρο. Τὸ αὐτὸ θὰ εἶχα ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν κ. Μ. Χατζ. ποὺ μοῦ ζητᾷ ἐκτενῆ κριτικὴ στὴ στήλη μου. Ἀπὸ τοὺς Ἠλ.Π.Ψ. καὶ Δ.Ξ.Κ. περιμένω κἄτι ζεστότερο.

Φαταούλας καὶ κ. σὺ Παραπήνειε στὴ Λάρισσα μὲ τὴ δασκάλα. Σὰν ξεχνιέσθε σεῖς, τὶ σᾶς φταῖνε οἱ ἐφημεριδοπῶλαι; Λυποῦμαι, λυποῦμαι εἰλικρινῶς κ. Β. Ζ. ποὺ α') δὲν γίνονται κλισσὲ οἱ φωτογραφίες ποῦ στείλατε καὶ β') ποὺ κατ' ἀρχὴν δὲν βᾶζω τέτοιας φύσεως ὕλην· νὰ ξεύρατε πόσο θὰ τὸ ἤθελα... Τοὺς κ.κ. Τάκην Δερβίτσογλου καὶ T. Raymond εὐχαριστῶ θερμότατα. Ἂν καὶ—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσετε—πήγαινε πολύ, ἀνεκοίνωσα, κύριε Κ. Φ. (Σ.Δ) τὸ γράμμα σας ὅπου δεῖ· παρεκλήθην δὲ νὰ σᾶς γνωρίσω ὅτι «δὲν ἔχει τίποτε ν' ἀπαντήσῃ». Μαζὺ μιὰ φορὰ δὲν ἔχομεν τίποτε κ' ἐγὼ περιμένω συνεργασίαν σας. Εἰς τὸν κύριον ποὺ μοῦ ἔστειλε τὸ «Ζβυσμένο ὀτειρο» καὶ τὸ «Βρῆκα τὴ δυστυχία» ἔχω ν' ἀπαντήσω ὅτι τ' ἀπέρωυμα, χωρὶς νὰ τὰ 'δῶ, διότι καλὸς φίλος μοὶ κατήγγειλεν ὅτι τὸ προηγουμένως δημοσιευθὲν ποίημά του εἶνε παρμένο, ἐπὶ λέξει, ἀπὸ ἕνα περιοδικὸ τοῦ 1911.

Καὶ τελειώνω μὲ μιὰ θερμὴν παράκλησιν: ὅταν μοῦ γράφετε ἐξ οἱασδήποτε ἀφορμῆς, μὴ λησμονῆτε νὰ μοῦ σημειώνετε πιὰ κομμάτια σὰς ἀρεσαν περισσότερο ἀπ' τὸ τελευταῖο φύλλο ποὺ θἄχετε ὑπ' ὄψει σας, μὴ ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, οὔτε τῶν μυθιστορημάτων. Ἔτσι, γνωρίζοντές μου τὰς προτιμήσεις σας, μοιράζεσθε τὰ καθήκοντά μου καὶ βοηθᾶτε καὶ σεῖς τὸ ἔργο ἡ «Σφαῖρα» πάντα καὶ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ σᾶς ἀρέσουν.

Ὁ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἀπὸ τὴν σημερινὴν συνέχειάν του ὁ «Ἔρως μοναχῆς» εἰσέρχεται εἰς τὸ καλλίτερον καὶ δυνατώτερον μέρος. Συνιστῶμεν εἰς ὅσους παρακολουθοῦν νὰ τὸ προσέξουν.

ὅπου στὸ φῶς, ποῦ ἔρριχνε καντήλα ἠλεχτρική, κλειστὴ σὲ κρίνου φύλλα, κάθε χρυσὸ του πόμολο ἐγυάλιζε, καὶ ἀπὸ μέσα ἐξεφορροχάλιζε ὁ "Αγιος Πέτρος μὲ βγαλμένα ράσα, λὲς καὶ φυσοῦσε καμμιὰ κόντρα-μπάσσα.

Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ ὑφύπνισις τοῦ Ἁγίου Πέτρου.—Ἀρχὴ τοῦ ζυγίσματος καὶ περιγραφὴ τῶν ψυχῶν.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι)

Ἐφράκας οὐκ ἦττον πλείσθους τῶν συμβολίτων κατ' ἄπαν τὴν Ἑλλὰς δράμειν εἰς Εὐρώπην μεθ' ἐμπριθὲς ἀποστολάς, ἵνα ἐλθῆναι κατόπιν μεθὰ φανοῖς καὶ λαμβάδων διὰ πᾶσαν κλάδον ἐπερεσιακήν.
Φευγάντων γοῦν πανοικεῖν σὺν σύζυξ μεθ' ἐμβαυλίων, λέξον καθ' ἡμαπτὸν: «Ὦ Ἀγκαθαγγελίων ἄνερ οὐκ κουτόν, ἔγογε γοῦν σοφόν, πῶς μενέσθαι ἐξω γυμφών;
Πῶς οὐκ δράμῃς, δοθέντος ἐμπεριπτώσεως, ἕνεκα τὴν ἀναδςοργάνωσις τῆς γλώσσεως, ἅπρεπον τοιγαροῦν ἐν μέσαις πρωτεύοσεως οὐχ ὀρθολαλούντων τῆς καθαρευούσεως;»
Τοιᾶπτα συνδιεσκέψας σπευδεῖν εἰς ὑπουργὸν καὶ κύψαντος βαθέον μεθὰ σέβας πολύν, ἵνα μὴ μένειν ἀργόν, ἐζητησάμην γλωσσοπλαστίδαν ἀποστολήν.
Οὗτον δὲ ἰδοὺς με ἀπὸ κεφαλὴν μέχρι ποῦν καὶ γελάσαντος στεντορείως, ἐμοῦ σιωποῦν, ἔφη: «Μηδὲν καθῆκαν ἐν τῇ Εὐρώπην πε-[ποιήκοις, ἀλλ' ἐνταυθὶ μείνας ἐν τοῖς σοῖς καθήκοις, τὸ ὁποῖον, ἀναγκαῖον ἐν τῇ «Σφαιρᾳ» κατὰ κόρος γράπτεις ἀοχαϊσεῖν δίκην γλωσσαμυντόρος!»
Ταῦτα ἀκουκηέτων καὶ ἵνα μὴ φανοῦμαι ρι-[ψόσπιν, κέκοφα βόρβορον, ἤγουν τὸ ἔκοφσον λάσπην, καὶ δράμας τοῦμβαλὶν ἐν τάπτῃ τὴν στήλην [ἐμβρός, μένω μέχρι τελεπταίαν ρανὶν γλωσσομάστορας [τῆς «Σφαιρός».

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Χύρεψα τὸν τάφο της...

Γύρεψα τὸν τάφο τῆς ἀγαπημένης μου· δὲν μπόρεσα νὰ τὸν βρῶ, ἐξαφανίσηκε αλλοίμονο! Ἀνεστέναξε λέγοντας: «Ποῦ εἶσαι ἀγαπημένη μου;» Τότε παρετήρησα ἕνα τριαντάφυλλο ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια. Ἦταν ἀπομεμονωμένο, ἔρημο. Τὸ ρώτησα κι' αἰσθανόμουνα τὴ καρδιά μου ποῦ κτυποῦσε: «Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου;» Γιὰ σημεῖο συγκαταθέσεως τὸ τριαντάφυλλο ἐσκίρτησε· σκύβοντας σιγὰ-σιγά, ἄρησε νὰ πέσουν ἡ σταγόνες τῆς δροσιᾶς σὰν δάκρυα Τότε τὸ ἀηδόνι, σιωπηλό, κρύφτηκε μέσ' στὰ πυκνὰ φυλλώματα. Ἀπευθυνόμενος σ' ἀηδόνι μὲ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ εἶπα: «Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου;» Τὸ τραγουδιάρικο ἀηδόνι ἁπλωσε τὰ φτερό του, ἔψαυσε τὸ τριαντάφυλλο μὲ τὴ μυτίτσα του, σκόρπισε μιὰ λυπητερὴ μελωδία. Γλυκοκελαδοῦσε ἕνα «Ναί».

Ἐξαφνα ἕνα ἄσπρο ἀστέρι ἔρριξε τὸ φῶς του γιὰ νὰ φωτίσῃ αὐτὴ τὴ σκηνή. Ρώτησα τ' ἀστέρι ὑμνῶντας τὴν ὡμορφιά του: «Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου;» Μοῦ ἔδειξε ὅτι συμφωνοῦσε μὲ μένα δίδοντας περισσότερη λάμψη στὶς ἀκτίνες του ποῦ διεύθυνε ἀπάνω στὰ μάτια μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ζέφυρος μὲ χάϊδεψε ἁταλὰ-ἁπαλὰ ψιθυριζοντάς με σ' αὐτί: «Λύτη ποῦ ἀγαπᾶς εἶνε, μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτήν. Περνᾶ τὶς μέρες της μέσ' στὴ γαλήνη ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ· περνᾶ τὶς νύκτες της μέσ' τὴ γαλήνη ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὴν αὐγή. Ἡ ἀγαπημένη σου ποῦ λάτρευες ἐδῶ κάτω διαρέθηκε σὲ τρία: Σ' ἀστέρι, σ' ἀηδόνι καὶ σὲ τριαντάφυλλο.

Θεσ)νίκη. *Πολύβιος Ι. Ἰωαννίδης*

*

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Στείλατε ὅλοι μίαν φωτογραφίαν καλλονῆς τοῦ τόπου σας μὲ τὴν συγκατάθεσίν της νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Σφαῖραν». Τρεῖς καλλονὰ θὰ βραβευθοῦν. Ἡ πρώτη μὲ χρυσοῦν ὡρολόγιον. Ἡ δευτέρα μὲ ἀργυροῦν. Ἡ τρίτη μὲ ἀργυρᾶν φωτογραφιοθήκην. Τρεῖς ἐκ τῶν περιφανεστέρων ποιητῶν μας θὰ τὰς ψάλλουν. Εἰς τὸν ἀποστολέα τῆς πρώτης θὰ δοθῇ βραβεῖον εἰκοσιπεντάδραχμον. Εἰς τὸν τῆς δευτέρας δεκαπεντάδραχμον. Εἰς τὸν τῆς τρίτης δεκάδραχμον.

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ μουλάρι διευθύνονται περισσότερον μὲ τὸ καλὸ παρὰ μὲ τὸ κοκό.

Ἐρώτα πάντα τὴ γυναῖκα σου πρῶτα, καὶ ὕστερα κάνε ὅ,τι θέλεις.

Ἡ καλὲς γυναῖκες βρίσκονται ὅλες...εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΩΤΕΡΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΡΩΣΣΙΔΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΓΙΑ ΑΝΔΡΑΣ

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΑ ΑΘΗΝΑΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐμὲ μ' ἐπιτρέπετε;.. εἶπεν ἡ κυρία Χ... ἀποσπωμένη τοῦ βραζίονος τοῦ Πρίγκηπος.

— Παρακαλῶ..., ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὑποχωρήσας βήματά τινα μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως.

Νεαρὸς ἀξιωματικὸς πλησιάσας, ὑπεκλίθη καὶ ἔτεινε τὸν βραχίονα εἰς τὴν δεσποινίδα Θάλειαν Ν.., ἐπιστήθιον παιδικὴν φίλην τῆς δεσποινίδος Ζ...

— Μοῦ ἐπιτρέπεις, καλή μου; Ὑψηλότατε εἶχον ὑποσχεθῆ τὸ πρῶτον βάλς εἰς τὸν κύριον Λώρην. Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι θὰ ἤμην πολὺ ἀπαιτητικὴ ἂν σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοὶ ἐπιφυλάξητε μιὰ φιγούρα στὶς καντρίλλιες.

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας. Θὰ μοῦ κάνετε, σᾶς βεβαιῶ, πολλὴν-πολλὴν εὐχαρίστησιν.

— Μερσί.

— Εὐχαρισεῶ ἐπίσης. κύριε πρίγκηψ, εἶπεν ὁ νεαρ^ς ἀξιωματικός.

***

— Ὅ,τι ὀξίζει μία καλὴ φίλη, δεσποινίς, δὲν ἀξίζει τίποτε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον· δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ἀληθῶς.

— Θὰ αἰσθηματολόγουν, νομίζω, ἂν ἐπέμενα νὰ σᾶς παρασταθῶ μέχρι ποίου σημείου, αἰσθάνομαι τοῦτο βαθύτατα.

— Ἡ θέρμη αὐτὴ μὲ τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖτε, Ὑψηλότατε, μὲ κάμνει νὰ σκέπτομαι πόσον πολύτιμος καὶ τουφερὰ φίλη θὰ ἤσθε ἂν ἤσθε γυναῖκα...

Ὁ Πρίγκηψ δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ κἄποιαν ἀσυναίσθητον κίνησιν. Τὰ βλέφαρά του ἤνοιξαν ἀποτόμως καὶ αἱ κόραι τῶν γλαυκῶν ματιῶν του διηυξήνθησαν.

Ἐκείνη δὲν ἐπρόσεξε. Καὶ προσέθεσε:

— Γιὰ σκεφθῆτε, ἀλήθεια, νὰ ἤσθε γυναῖκα; Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἤμεθα φίλαι καὶ θὰ ἤμεθα καλαὶ φίλαι. Θὰ σᾶς ἐμπιστευόμην τὸ πάν, τὸ πάν!..

— Ἀλήθεια; Καὶ τοὺς πόνους σας;

— Δὲν θὰ εἶχα!

— Καὶ τὸν ἔρωτά σας;

— Πρίγκηψ...

— Ὥστε δὲν θὰ ἤμην ἔμπιστος φίλη σας...

— Θὰ ἤσθε ἡ μόνη..,

— Μὰ πῶς, ἀφοῦ δὲν θὰ μοῦ ἐμπιστεύεσθε τὸν ἔρωτά σας;

— Θὰ ἠγάπων τόσον τὴν φίλην μου, ὥστε δὲν θὰ περίσσευε.

— Θὰ τὴν ἠγαπᾶτε ὡς φίλην, καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἠμπόδιζε...

— Θὰ ἠμπόδιζε!

— Διατί;

Ἐχαμήλωσε τοὺς ὡραίους μέλαινας ὀφθαλμούς της καὶ προσέθεσεν εἰς ποῦλ χαμηλὸν τόνον φωνῆς:

— Διότι ἡ φίλη αὐτὴ θὰ ἤσθε σεῖς!

Ἐκεῖνος ἀντελήφθη. Ἀλλὰ προσέθεσε προ]ποιητῶς εἰς τὸν αὐτὸν εὔθυμον τόνον:

— Μὰ ἐγὼ θὰ ἤμην ἀπλῶς φίλη σας, δὲν εἴπατε;

Κάποιο νεφύδριον πικρίας ἀνετάραξε τὴν στιλπνὴν καὶ λείαν ἐπιφάνειαν τοῦ μετώπου της, σκιαζομένου ὑπὸ πλουσιας κοιμώσεως...

— Ἀστειεύεσθε, Ὑψηλότατε!

Ἐκεῖνος διεμαρτυρήθη.

— Περιττόν, περιττὸν νὰ διαμαρτύρεσθε· εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ξαναστειευθῆτε μαζύ μου, ἂν σᾶς εἴπω ὅτι ὁ εὔθυμος τόνος, εἶνε, φοβοῦμαι, ὁ μόνος ἴσως ποὺ δὲν σᾶς στέκει· καὶ σεῖς ποὺ κήδεσθε τόσον τῆς καλλονῆς σας...

— Θὰ ἤμην ἐπίσης ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀποδόσω τὰ ἴσα, ἂν, ἀντιθέτως, δὲν ἐπειτόμην, μόλις πρὸ ὀλίγου, ὅτι κάποια ἐλαφρὰ δόσις κακίας σᾶς προσδίδῃ, ἀγνοῶ ποῖον, ἐξαιρετικὸν χρῶμα καὶ σᾶς καθιστᾷ θελκτικοτέραν.

— Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω Ὑψηλότατε, ὅτι οἱ λόγοι σας ἐπενεργοῦν ἐπ' ἐμοῦ, κατὰ τρόπον, ὃν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου δοκιμάζω. Μοῦ προκαλοῦν μίαν διάθεσιν μαχητικήν, ἂς τὴν εἴπω οὕτω, ἤτις δυνατὸν νὰ μὲ ὠφελῇς, ἀλλ' εἶνε παρεξηγήσιμος· ἰδοὺ ὅτι εὐθὺς ἀμέσως διΐδατε κακίαν! Ἐγὼ δὲ θὰ προύτίμων νὰ δείχνομαι ὄίχος κακίαν, ὁποία εἶμαι, ἔστω καὶ ὄχι τόσον ὡραία. Ἀλλωστε ἐκεῖνοι ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ βλέπουν μὲ τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν ψυχήν, ὄχι δὲ μὲ τὰ μάτια καὶ εἰς τὸ σῶμα. Δυστυχῶς ἀφ' ὅτου σᾶς εἶδα, ἐξηκρίβωσα ὅτι δὲν παρέχω ἐνδιαφέρον οὔτε ὡς γυναῖκα...

Ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις μὲ κάποιον ἐσωτερικὸν παλμὸν καὶ ἔκλινε τὸ λεπτοκαμωμένον σωματάκι της πρὸς τὸ μέρος του, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἔτεινε, ἐγκαίρως, τὸν βραχίονά του, ἀφέθη ὁλόκληρος ἐπάνω του.

***

Εἰς τὴν πολύβουον ζοὴν τῆς ἀπεράντου αἰθούσης, τὴν ὁποίαν, κατηύ,αζεν ὁ ἄπλετος χρυσὸς τῶν ἠλεκτρικῶν πολυφώτων, τῶν διακοσμήτων ἀμφιέσεων καὶ τῶν ἐξωτικῶν κρινοτραχήλων, ἐξεχόοντο ἤδη οἱ πρῶτοι συγκλονιστικοὶ μουσικοὶ τόνοι... Μία θερμὴ ἀπόπνοια ἀρωματώδους σαρκὸς καὶ ἕνα μεθυστικὸν συναίσθημα ἀναμονῆς ἐπλήρου τὴν κεκορεσμένην ἐκείνην ἀτμόσφαιραν. Αἱ λευκορρόδιναι μικραὶ γλωσσίτσαι εἶχον παύσῃ νὰ λέγουν τὰ τρελλὰ λογάκια των εἰς τοὺς προνομιούχους τοῦ πρώτου βάλς, ὡσανεὶ προησθάνοντο ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὰς ἐξεδικοῦντο πρεπόντως διὰ τὴν τόσην ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς στομυλίαν των. Πολύφωνος ἀνακραυγὴ ἐχαιρέτισε τὸ συμφωνικὸν προανάκρουσμα λικνιστικοῦ βάλς, ποὺ ἀνέδοσαν τὰ πλῆκτρα τοῦ πιάνου. Εἰς τὴν κρικωτὴν ἄλυσσιν τῶν ζευγῶν, τά λεπτὰ χεράκια διηρεύνησαν τὰς ἀφρώδεις ἀναδέσεις τῶν ὤμων, περιήχθη ἰαν εἰς τὰς πόρπας, ἀνάδευσαν τοὺς φιόγκους, ἔψαυσαν τὴν κόμην καὶ προσεφέρθησαν ἡμίκλεισται εἰς τοὺς κα βαλλιέρους σὰν πουλάκια δειλιασμένα. Ἡ σφιγγὶλὴ μέση ἐκύλανε ἐπὶ μᾶλλον τὴν καμπύλην της, ἐδονήθη καὶ ἐκάμφθη ὅλη ὑπὸ τὴν θερμὴν περίπτυξιν. Ἡ κεφαλὴ ἔκλεινε, νωχελῶς ἀριστερά, καὶ ὁ χορὸς ἤρχισεν πολύστροφος καὶ συναπραστικός.

. . . . . .

Ἡ δεσποινὶς Ζ... ἐστροβιλίζετο ἤδη μετὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος, εὐτυχὴς ὅσον ποτὲ εἰς τὴν ὀνειρώδη του ἀγκάλην. Ἡ δεσποινὶς Θάλεια Ν... ἠκροᾶτο πνευστιῶσα τοὺς λόγους τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

— Προσέξατε πῶς ὁ Πρίγκηψ κρατεῖ τὴν φίλην σας; Ἂν δὲν συμβαίνῃ τίποτε ἄλλο, στοιχηματίζω ὅτι γυναῖκα τὸν ἔμαθε νὰ χορεύῃ κ' ἔκαμνε αὐτὸς τὴν ντάμα...

— Τὶ κακόλογος ποῦ εἶσθε.

— Καθόλου! Προσέξατε τὸ χέρι του; Φορεῖ αὐτὸς 6 σουὲτ κ' ἡ ντάμα του 6 1)4 ὑποθέτω.

— Θὰ ἠμφισβήτουν τὰς ὑποθέσεις σας, ἐὰν δὲν ἤσθε ἀσυνομικός.

— Σσσ... μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ ὁ πρίγκηψ.

— Ἐνδιαφέρεσθε νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ δύο ζεύγη εἶχον πλησιάσει ἄλληλα τόσον, ὥστε αἱ ἀμφιστρίδες των προσετρίβησαν σχεδόν.

— "Α, ἄ! ἔκαμεν ὁ ἀστυνομικός. Ἡ φίλη σας, βλέπω, προχώρησε πάρα-πολὺ καὶ τὸ πρᾶγμα κατσντᾶ ὀλίγον ἀστεῖον.

— Δὲν κουρασθήκατε;

— Ὅπως θέλετε, μαμζέλ· ἂν κουρασθήκατε;

Κ' ἐσταμάτησαν.

Ἐκείνη ἐρρίφθη ἐπὶ ἑνὸ· ἀνακλίντρου· ἤτο κόθιδρως. Ἔρριψεν εἰς τοὺς γυμνοὺς ἀλαβαστρίνους ὤμους της μίαν ἀραχνοὑφαντον μεταξίνην ἐσάρναν.

Προσεφέρθη νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ κυλικεῖον.

— Μιὰ στιγμή, νὰ συνέλθω.

Καὶ μετὰ παῦσιν ὀλίγων στιγμῶν·

— Τὶ ἐλλγατε διὰ τὴν δεσποινί.α Ζ;...

— Ἔλεγα ὅτι ἔχει ἤδη ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὸν πρίγκηπα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε ἐχόρευσε ἡδονιστικώτερον βάλς, ἢ δυστυχής.

— Δυστυχῆς, ἐννοεῖτε, διότι ἐκεῖνος, πρίγκηψ, δὲν θὰ ἐδέχετο...

— Ἀ ὄχι γι' αὐτό, ἀλλὰ διότι τὸ ν' ἀγαπᾷ τὸν Πρίγκηπα εἶνε τὸ ἴδιον ὡς ν' ἀγ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΣΤΑ ΧΟΡΤΑΡΑΚΙΑ...

Τοῦ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

«Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ὁ ἄνδρας μου μὲ πῆγε στὸ χωριό του. Τίποτε ποὺ λὲς ἐκεῖ, ἀπολύτως τίποτε! Κᾶτι χωριάτες, κρεμαγελάδες ὥς ἐκεῖ ἀπάνω, ἀγροῖκοι κι' ἀκάθαρτοι, γεννημένοι ἔτσι, κακομαθημένοι. Λοιπόν, ἂν φαντασθῆς τί ἔκανα;

— Τί:

— Χι... Εἶχα διαβάσῃ σὲ μερικὰ ρομάντζα τῆς Γεωργίας Σάνδη ὅτι ὁ χωρικός, ὁ ἄνθρωπος τοῦ βουνοῦ, εἶνε κᾶτι ἐξοχο... Ὁ περιβολάρης μας εἶχε ἕνα γυιό, παλληκάρι γερό, ὥς εἰκοσιδυὸ χρονῶν. Τὸν εἶχαν γιὰ πατιᾶ, μ' αὐτὸς παράτησε καὶ τὴν παπαδικὴ καὶ τὸ καλό της καὶ γύρισε στὸ σπίτι του. Ἔ, τὸν πῆρα ὑπηρέτη μου.

— Καί;

— Τὸν ἐντυσα, τὸν περιποιήθηκα. Καὶ τὸν ἄφησα νὰ μὲ βλέπῃ, ἢ μᾶλλον, τοῦ δειχνόμουνα ἡ ἰδία...

— Ἀ!

— Λοιπόν, ὄχι μόνο τὸν δελέασα, τοῦ ἄναψα φωτιά, τὸν κόρωσα!

— Τὸν κακομοίρη!

— Ἀ, τόσο μὲ διεσκέδαζε αὐτό...—λέγουν ὅτι οἱ ὑπηρέτες δὲν ἔρχουνται εὔκολα σὲ λογαριασμό, Πραγματικῶς. Ἀλλὰ τί ἔκαμνα, θαρρεῖς, ἐγώ; Τὸν καλοῦσα στὸ δωμάτιό μου, νὰ τοῦ δόσω δῆθεν ὁδηγίες, κάθε πρωὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ροζαλία ἀρχίζε νὰ μὲ ντύνῃ καὶ κάθε βράδυ τὴν ὥρα ποὺ μ' ἔγδυνε.

— Εἶσαι ὅμως μιά...

— Χά! ἄναψε, ὁ δόλιος, ἄναψε σὰν τ' ἄχυρο!... Τὸ μεσημέρι πάλι, στὸ τραπέζι, μιλοῦσα ὅλο γιὰ σωματικὴ καθαριότητα, λουτρά, περιποίησι... Τὸ πιστεύεις; Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες ἄρχισε νὰ λούζεται πρωὶ καὶ βράδυ στὸ ποτάμι καὶ νὰ βάζῃ τόσες μυρωδιὲς ποὺ στὸ τέλος ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσω λέγοντάς του ὅτι μόνο κολόνια βάζουν οἱ ἄνδρες.

— Χά-χά!

— Κατοπι σκέφθηκα νὰ καταρτίσω μιὰ πρόχειρη βιβλιοθήκη τῆς ἐξοχῆς καί, κοντά στ' ἄλλα, παράγγειλα καμμιὰ ἑκατοστὴ τόμους «ψυχωφελῶν καὶ ἠθικοπλαστικῶν διηγημάτων». Μέσ' σ' αὐτά, κατὰ λάθος βέβαια, ἦταν καὶ μερικά...μερικά...αἰσθηματικά...ἀπὸ 'κεῖνα τὰ «περιπαθῆ» ποὺ ξετρελλαίνουν ἀγόρια καὶ κορίτσια στὰ «αὐστηρὰ» οἰκοτροφεῖα...Αἴ, ἀπὸ 'κεῖ μέσα ὁ φίλος τἄμαθε ὅλα, ξεσκόλισε!

— Τί ἰδέα...

— Ἔννοεῖς ὅτι ἀπέκτησα μαζύ του μιὰ οἰκειότητα μοναδική' τοῦ μιλοῦσα στὸν ἑνικὸ καὶ τὸν ἔβγαλα Ἰωσὴφ—ἔτσι μοῦ κάπνισε. Νὰ τὸν ἔβλεπες, χρυσῆ μου... νὰ ἤσουν νὰ τὸν ἔβλεπες ἀπὸ μιὰ μεριά... Εἶχε ἀδυνατίσῃ ὁ κακομοίρης...εἶχε γίνῃ νά... σὰν κοκκόρι... Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες,—λάβρα! Ἀμά δὲ φανταζεσαι πόσο ἀπολάμβαγα. Σπάνια πέρασα καλοκαῖρι τόσο εὐχάριστα.

— Κι' ἔπειτα; τίποτε ἄλλο;

— Πῶς;... Μιὰ μέρα ἔλειπε ὁ ἄνδρας μου. Τοῦ εἶπα νὰ ζέψῃ τὸ καροτσάκι νὰ πᾶμε ὥς τὸ δάσος. Ἔκαμτε μιὰ ζέστη..."Ε, τάλλα...

— Μιμμά..., Ἀντρέ, σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ τὸ κόβῃς στὴ μέση, πές το ὅλο, ὅλο ὡς στὸ τέλος, ὅπως ἔγινε...Εἶνε τόσο εὐχάριστο...

— Καλὰ ἀφοῦ ἐπιμένῃς· μὰ πιέ, καϋμένη καὶ σὺ λίγο σαρτραῖς! τί; ὅλο ἐγὼ θὰ πίνω; κοντεύω ν'ἀδειάσω μονάχη μου τὴν μπουνάλα...—Λοιπόν, ἅμα φθάσαμε ἀρχισα νὰ γοιώθω ἄσχημα τὸν ἑαυτό μου.

— Πῶς; ἀπὸ τί;

— Ἔτσι! Πῶς νὰ τοῦ ἔλεγα ὅτι ἤθελα.. νὰ μὲ ξαπλώσῃ ἐκεῖ στὰ χορταράκια. νὰ συνέλθω; Ἅμα μὲ ξάπλωσε ἔρχισα νὰ πνίγουμαι...Τοῦ εἶπα νὰ μὲ ξεκουμπώσῃ... Κι' ὅταν μ' ἄνοιξε τὸ στῆθος καὶ μοῦ ἔλυσε ὅλα... ἔχασα τὰς αἰσθήσεις μου...

— Στ' ἀλήθεια;

— Ὄχι καὶ σύ, ἀστειεύεσαι;

— Ἔ, λοιπόν;

— Ἔ, ἔμεινα ἀναίσθητη περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Δὲν εὕρισκε τί ἤθελα νὰ συνέλθω! Ἐγὼ ὅμως ὑπέμενα καὶ δὲν ἄνοιξα τὰ μάτια παρὰ ὅταν τὸ βρῆκε.

— Μὰ εἶσαι...εἶσαι...Κ'ἔπειτα τί τοῦ εἶπες;

— Ἐγὼ τί τοῦ εἶπα; Τίποτε! Μήπως ἤξερα τίποτε; ἀφοῦ ἤμουν ἀναίσθητη; Τὸν εὐχαρίστησα καὶ γυρίσαμε. Μόνο ποὺ στὸ δρόμο, καθώς ἔσριψε, κόντεψε νὰ μ' ἀναποδογυρίσῃ. Κυττάζοντας νὰ συνεφέρῃ ἐμένα εἶχε ζαλισθῆ ὁ ἴδιος καὶ δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη...

— Κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο;

— Τί ἄλλο ἤθελες;

— Μιὰ φορὰ μονάχα ἔχασες τὶς αἰσθήσεις σου;

— Ἀ ναί, τὶ διάολο, δὲν εἶχα ὄρεξι νὰ τὸν κάνω κ' ἐρωμένο μου...

— Καὶ τὸν κράτησες ἔπειτ' ἀπ' αὐτό;

— Ναί, τὸν ἔχω ἀκόμη· γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὸν διώξω;

— Καὶ σ' ἀγαπᾶ ἀκόμη;

— Ἔ, εἶνε νὰ ρωτᾶς;

— Ποῦ εἶνε τώρα, νὰ χαρῆς...

Ἡ χαριτωμένη κοντέσσα ἄπλωσε τὸ χέρι στὸν τοῖχο καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Εὐθὺς σχεδὸν ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ἕνας ὑπηρέτης, ἄνδρας μὲ τὰ ὅλα του, ἀφήνοντας γύρω του μιὰ δυνατὴ μυρωδιὰ κολώνιας.

Ἡ κοντέσσα τοῦ εἶπε:

— Ἰωσήφ, παιδί μου, φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι στὰ καλά μου. Φώναξέ μου τὴ Ροζαλία. Ἐκεῖνος στάθηκε προσοχή, ἀκίνητος, κ' ἔρριξε στὴν κυρία του μιὰ πύρινη ματιά.

Ἡ κοντέσσα προσέθεσε:

— Πήγαινε λοιπὸν γλήγορα, βλάκα! Δὲν εἶμαστε ὧδῶ στὸ δάσος κ' ἡ Ροζαλία θὰ μὲ περιποιηθῆ καλλίτερ' ἀπὸ σένα.

Ἔκανε μιὰ μεταβολὴ καὶ βγῆκε.

— Καὶ τί θὰ 'πῆς τώρα στὴν καμαριέρα σου;

— Μπά! Αὐτὸ σκοτίζεσαι; Θὰ τῆς 'πῶ ὅτι μοῦ πέρασε. Ἡ μᾶλλον θὰ τὴν βάλω νὰ μὲ ξεκουμπώσῃ γιατί, ἀλήθεια, ἔχω ἀνάγκη νὰ ξελαφρωθῶ ν' ἀναπνεύσω Μέθυσα, ἀγαπητή μου, μέθυσα ἐντελῶς καὶ νοιώθω ὅτι, ἂν σηκωθῶ, δὲ θὰ μὲ βαστάξουν τὰ πόδια μου, θὰ πέσω.

(Μεταφρ. Η. Ν. Α.)

ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΟΥΝΤΟΜ

Πένθος καρδιᾶς

Ὅταν θὰ μάθω ὅτι παντρεύθηκες· ὅτι ξανὰ δὲ θὰ ρεμβάσῃς μὲ τοὺς φίλους σου καὶ θὰ κρατᾶς τοὺς στεναγμοὺς σου

Ὅτι ἔπειτα ἀπ' τὸ «ναί» ἐκεῖνο ποῦπες, δὲν μᾶς ἀπώμεινε ἀπὸ ἐσὲ οὔτε ἡ δροσιὰ τῆς παρθενιᾶς σου, οὔτε τὸ γλυκὸ μικρό σου ὄνομα.

Ὅτι θὰ πρέπει ἐμεῖς οἱ φίλοι σου νὰ σὲ φωνάζουμε: Κυρία, κι' ὁ κύριος κι' ἀφέντης σου—ἀδιάντροπος κι' ἄστεῖος—: γυναῖκα του ἀπλῶς·

Ὄχι ἀπ' τὴ ζῆλεια μου πικρὰ ἀπ' τὴ λύπη μου γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὸν νυφικό σου τάφο, μαῦρα γιὰ πάντα θὰ φορέσω καὶ τ' ὄνειρο τῆς νιότης μου ποὺ ἐχάθη θὰ θρηνῶ.

(Μεταφρ. Η. Ν. Α.)

Ὁ Δ' Φιλολογικὸς Διαγωνισμὸς

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ

Ἰδοὺ καὶ μία πρωτοτυπία: Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μου νὰ κινήσω εἰς εὐγενῆ ἁμιλλαν ὅλους καὶ ὅλας, προκηρύσσω, διὰ τὸν 4ον φιλολογικὸν διαγωνισμόν, μὲ προθεσμίαν μέχρι τέλους Νοεμβρίου, ἕνα ποιηματάκι Χριστουγεννιάτικο ἢ Πρωτοχρονιάτικο, ἀλλὰ μικρό, πολὺ μικρό, τὸ πολὺ μὲ δύο τετράστιχα. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ περιεχόμενον τοῦ πρώτου, μοῦ ἀρκεῖ νὰ στρέφεται περὶ τὴν σημασίαν, τὸ σύμβολον, τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ὁποιασδήποτε ἀπόψεως. Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον, δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ τίποτε. Ὅποιο ἐπ' τὰ δύο θέλει ὁ καθεὶς μπορεῖ νὰ προτιμήσῃ· ἂν θέλῃ, μπορεῖ νὰ γράψῃ καὶ ἀπ' τὰ δύο, ὡς ἐπίσης νὰ μετάσχῃ καὶ μὲ περισσότερα, πάντως ὅμως μὲ δίδραχμον δικαίωμα συμμετοχῆς διὰ τὸ καθένα. Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ πενταμελὴς κριτικὴ ἐπιτροπὴ θὰ βραβεύσῃ τρία. Καὶ τὸ μὲν ἀ. θὰ ἔχει ὡς βραβεῖον δραχμὰς 25, τὸ β', 15 καὶ τὸ γ'. 10, μὲ τὸ δικαίωμα δημοσιεύσεως καὶ τῆς φωτογραφίας τῶν βραβευθησομένων. Ἀλλὰ—προσέξατε!—καὶ ὅλων τῶν ἄλλων, ποὺ θὰ συμμετάσχουν, τὰ ποιήματα, θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα μὲ τὴν σειρά τους, διατεθησομένης πρὸς τοῦτο μιᾶς ὁλοκλήρου τακτικῆς στήλης.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Πρακτικαὶ συμβουλαὶ

Τὸ ταγκὸ βούτυρο μπορεῖ νὰ διορθωθῇ ὡς ἑξῆς: σὲ 2 κοιλὰ βούτυρο προσθέτετε 2 κουταλάκια θειϊκοῦ ὀξέος καὶ τὸ ἀναμιγνύετε καλά. Τὸ ἐκπλύνετε μὲ πολὺ νερὸ καὶ τέλος ἀναταράσσετε μὲ ὀλίγο γάλα πρὸς τελείαν ἀγάκτησιν τῆς ὀσμῆς του. Milton

Παλαιὰ Τραγουδια

Βρυσούλα

Κ. Παλαμᾶ

Βρυσούλα, στοῦ σπητιοῦ μας τὴν αὐλή,
μὴν καρτερεῖς τὸ στόμα μου στὸ στόμα σου [νὰ γύρει,
πῶς τὸ νεράκι σου νὰ πιῶ; συντρίμματα ἔγινε
τὸ κρουσταλλένιο μου ποὺ γνώριζες ποτῆρι.

Πῶς τὸ νεράκι σου νὰ πιῶ; τὰ χέρια μου εἶν' [ἀκάθαρτα
καὶ τέτοια φλόγα κατακαίει τὸ στόμα μου τὸ [πλάνο,
ποὺ τρέμω μήπως φέρνοντας τὰ χείλη μου [στὰ χείλη σου
καὶ τὴ δροσούλα σου βρυσούλα τὴ μαράνω.

ΑΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπημένε μου.

Ἡ μαμὰ ἔχει ἀδυ αμία μὲ τ ς ὥριμες φρ - ουλες πασπαλισμένες σὲ ροδοζάχαρι. Ἀγαπημένεμου. Τὰ χε λη σουελιε γλ κύτερα ἀ: ὁ τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ γλύκισμα. Χθὲς τὸ βράδυ ὁ μπαμπᾶς ἦτο ξετρελλαμένος ἀπὸ μιὰ αἰσθηματικὴ ἐπιφυλλίδα τοῦ Γεωγγίου 'Ονέ. Τίποτα δὲν ἔχει τὴν βαθειὰ αἰσταντι ότητα σου. Ἡ γατίτσα μου, μιὰ εὐγενικιὰ (ἀτσα ἀγκόρος, ἀγαπάει πολὺ νὰ κοιμᾶται. Τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σ' ὀνειρεύομαι. Τὸ φεγγάρ τὸ χθεσινὸ βράδυ ἦταν γεμάτο. Ἐνόμιζες ὅτι ἔσταζε μέλι ; αὶ τ' ἄστρα ἐσβυναν ἀπελπισμένα. Ὅμοια σβύνει τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου ἡ ἰδική σου φλόγα, ἀγαπημένε.—Ἡ μαμὰ ἐπιμένει πάντοτε νὰ μὲ παντρέψῃ μ' ἕνα πολὺ πλούσιο, θαρρῶ νὰ εἶνε ἐφοπλιστής—ἀσ ημομομούρης.

Ἔκαμα τὴ σχέψι πῶς ἄξιζε γιὰ λ- κκές μ ς. Τὶ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ ἡ γεροντικὴ ἀντίληψις; Εὐτυχία εἶνε ὅ,τι αἰσθάνεται κανείς. Κ' ἐγὼ σὲ καταλαβαίνω τόσο βαθειά!...Μ' ἀρέσει καλύτερα νὰ τρώγω κάθε σαρανταοκτὼ παρὰ νὰ ψωφάω ἀπὸ ἀγάπη. Ὅπως ὁ ποιητὴς ζῆ μὲ κούφια μπορεῖ μὰ γλυκειὰ ἰδεολογία, τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἐρωτευμένοι χορταίνουν ἀπὸ ἀγάπη. Τὰ ἄλλα ὅλα εἶνε λεπτομέρειες καὶ θαρρῶ νὰ στέλλῃ καὶ εὐχαρίστως στὸ διάβολο τὸ στοιχίο του ὅταν σοῦ ταράσσῃ τοὺς ἐρωτικοὺς κύκλους. Τ περβόλι εἶνε στρωτὸ ἀπὸ λεμονανθούς. Μποροῦσε νὰ ἦτο καὶ φαλακρὸ φτάνει νὰ παράστεκες ἐσὺ πλάϊ μου. Ἕνας ἀνθὸς σκάζει ἕνα φροῦτο, ἐσὺ σκάζεις τὴν αὐτυχία. Τὸ φροῦτο εἶνε γιὰ τοὺς μπεμπέκους δὲν εἶνε ἔτσι; Τὰ μάτια σου ἔχουν τὸ μυστήριο σιωπηλῆς νύκτας. Καὶ παράξενο φωτεοὺς ἥλιος τὴ φωτάει. τὴν νύκτα αὐτή. Καὶ ὅμως νὰ ποῦ μένῃ πάντα νύκτα. Θαρρῶ νὰ σημένουν μεσάνυκτα ἡ ὥρα τῶν ἐρώτων. Θὰ ἤθελα νὰ μένω πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς ὥρας αὐτῆς. Μοῦ ἀ' ἔσεις, καὶ αὐτὸ τὰ κλεῖ ὅλα. Ὁ μπαμπᾶς δικαιωμά του νὰ ἀσχολῆ αι μὲ τὴν ποδάγρα του ἢ τὰ ἀγαπημένα του μυθιστορήματα. Ἡ φράουλες εἶνε πυκνὲς στὸ περβόλι γιὰ τὴ καλὴ μητεροῦλα, ὅμως ἡ καρδιά μου εἶνε ἄπιαστη πεταλουδίτσα καὶ πετάει, πετάει μονάχα γύρω σου.

Ρέθυμνος 12-6-919 Σὲ ὀνειρεύομαι

Λιλὴ Ἀδριανοῦ

Θυμοῦμαι!

Θυμοῦμαι 'γὼ ξανθοῦλα μου
μὰ τὸ θυμοῦμαι ἀκόμα...
τὸ πρῶτο βράδυ!—τι χαρά!
ποὺ εἴμαστε μαζύ,
ἀνέβαιναν ἡ μυρωδιὲς
ἀπ' τ' ἀνθισμένο χῶμα
λαμποκοποῦσε ἡ θάλασσα
στὴ δύσι τὴ χρυσῆ!

Κ' ἐκεῖ στὴ πάλλευκη ἀμμουδιὰ
θεά μου λατρεμμένη
τὰ πρῶτα μας ἀλλάξαμε
ἐρωτικὰ φιλιά.
Ὦ! ἐποχὴ οὐράνια καὶ τρισευτυχισμένη
ποῦ μούλεψες ξανθοῦλα μου
γιὰ πάντα τὴν καρδιά!!

Ἀθῆναι. *Διονύσιος Α. Παράσχης*

Μιὰ τρίχα σου

Ἀφοῦ τὰ μάτια σου, τὰ χείλη τ'ἄλικά σου
δὲν ἐμπόρεσα νὰ κλέψω, τὴν καρδιά,
μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ ὡμορφα μαλλιά σου
Ἀχ! σοῦ ἔκοψα κρυφὰ μία βραδυά.

Μὲ κρύφια μιὰ λαχτὰρα μὲ παλμὸ
τὴν ἔβαλα στὰ στήθια μου ἐπάνω
γιὰ νὰ τὴν ἔχω ἐκεῖ γιὰ φυλακτὸ
θερμὴ παρηγοριὰ ὡς που νὰ πεθάνω.

Γλυφάδα *Ἄγγελος Δ. Καφέτας*

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η ΓΑΤΙΤΣΑ

Τοῦ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΤΣΙΟ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ 'Αδριατικὴ· εἶχε ἕνα χρῶμα μενεξεδένιο, σκοῦρο καὶ γυαλιστερὸ, χωρὶς κύματα ἀφρισμένα, χωρὶς πανιὰ φουσκωμένα.

Ἡ Τόρα κατέβαινε σ' ἀκρογιάλι τραγουδῶντας σιγανά. Κάθε τόσο ἔπαυε γιὰ λίγο τὸ τραγοῦδι καὶ περπατοῦσε μὲ τὸ στόμα μισαοιχτὸ, ρουφῶντας τὸ μαϊστράλι....Ἡ σκύλα της τὴν ἀκολουθοῦσε, μὲ τὴν οὐρὰ κατεβασμένη...

—Ἐδῶ, Σφήκα, ἐδῶ! φώναζε ἡ Τόρα χτυπῶντας τὸ μερί της.

Καὶ τὸ ζῶο ἔτρεχε στὴν ἀμμουδιά.

Μὰ τὴν φωνή της τὴν ἄκουσεν ὁ Μίγκος, ποὺ καθόταν κοντὰ στὴν ἀραμέλη του ψαρόβαρκα, κ' ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά, γιατὶ τὰ πρασινόξανθα μάτια της Τόρας, ἐκεῖνα τὰ παράξενα στρογγυλὰ μάτια γατίτσας, τὸν εἶχανε πληγώσει ἐναπρωΐ.

Ἄχ! ἐκεῖνο τὸ πρωΐ!... Ἀκόμη τὸ θυμότανε: εἶχε πάγει γιὰ χιβάδες, ψηλὴ καὶ λιγερὴ, μὲ τὶς γαμπίτσες βουτημένες στὸ κιτρινοπράσινο νερὸ ποὺ σπιθοβολοῦσε μπρὸς στὸν ἥλιο....Αὐτὸς περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος, μὲ τὴν ψαρόβαρκά του.Οἱ ψαράδες τὸν καλημέρισαν· ἡ Τορα τὸν κύτταξε, τὸν κύτταξε....

—Ἐδῶ, Σφήκα, ἐδῶ! ἀντήχησε μία χαρωπὴ καὶ δυνατὴ φωνὴ κοντὰ στην Τόρα, κι' ὁ Μίγκος πήδησε ἔξω ἀπὸ τὴν ψαρόβαρκα.

—Ποῦ πᾶς, Τόρα, ρώτησε· καὶ τὸ πρόσωπό του ἔγινε σὰν παπαρούνα.

'Εκείνη δὲν τοῦ ἀπεκρίθη· οὔτε καὶ σταμάτησε. Τὴν ἀκολούθησε σκεφτὸς μὲ καρδιοχτύπι δυνατό· ἕνα πλῆθος λόγια φλογερὰ τὸν ἔπνιγαν καὶ δὲν μποροῦσε νὰ 'πῇ οὔτε ἕνα...

Στὰ πεῦκα, ἡ Τόρα ἐσταμάτησε. Ἕνα νοπὸ καὶ μυρωμένο φύσημα τῆς ἀγγισε τὸ πρόσωπο μαζὶ μὲ τὶς τελευταῖες ἀναλαμπὲς τοῦ δειλινοῦ, ποὺ περνοῦσαν μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά.

—Τόρα....

—Τί θέλεις, ἐπὶ τέλους;..

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι... τὴ νύχτα, Τόρα, βλέπω τὰ μάτια σου, ἐννοεῖς; τὰ ματια σου... καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

--Καλά! καλά!.. εἶπ' ἐκείνη, καὶ χάθηκε ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ πεῦκα.

Ὁ Μίγκος ἄκουσε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὰ γαυγίσματα τῆς σκύλας της κ ιτω στὸ γεφύρι, ἐνῶ κύτταζε μὲ μελαγχολία μακρυὰ τὶς βάρκες ποῦ ἀρχιζε νὰ τὶς σκεπάζῃ τὸ σκοτάδι...

*

Ὡς τόσο δὲν ἦταν δὰ καὶ ὥμορφη ἡ Γατίτσα· μόν' εἶχε δύο μεγάλα μάτια πρασινόξανθα ὅλο μαγνήτη· καὶ μαλλιὰ κοντά, σγουρα χρυσόξανθα, ποῦ τὸ φῶς τοὺς ἔδινε μεταλλικὲς ἀναλαμπές.

Ἦταν ὁλομόναχη στὸν κόσμο, μὲ μόνο σύντροφο τὴν σκύλα της ποῦμοιαζε σὰν τσακάλι. Κάθε πρωΐ ταχτικὰ πήγαινε γιὰ χιβάδες, πήγαινε κι' ὅταν ἀκόμη ἤτανε φουσκοθαλασσιὰ καὶ τὰ κύματα κάμναν μούσκεμμα τὴν κοντή της φούστα. Καὶ ἦταν τότε ὥμορφη μὲ τὰ κουρέλλια της, ἐνῶ οἱ γλάροι ἐφτερούγιζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Ὑστερα πήγαινε τὶς γαλοποῦλες στὴ βοσκὴ, μέσ' ἀπὸ τὰ λιβάδια καὶ τὶς καλύβες, τραγουδῶντας.

Ὡς τόσο δὲν μελαγχολοῦσε τὰ τραγούδια της εἶχαν νότες ἀλλόκοτες καὶ μελαγχολικὲς, ἀλλὰ τὰ ἔλεγε μὲ μία τέτοια ἀπάθεια, σὰν νὰ μὴ τἄνοιωθε καθόλου. Οἱ συντρόφισσές της τραγουδοῦσανε κ' ἐκεῖνες· ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς Τόρας εἶχε μέσα της κάποιον τόνο τρόμου, μοναξιᾶς καὶ ἀγωνίας· σωποῦσαν γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν. Καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς Γατίτσας ἔσβυνε στριγκὰ μέσ' στὴ βαρειαν ἀτμόσφαιρα σὰ μία κατάρα, ἕνας λυγμός...

Τὰ λόγια κ' οἱ ματιὲς τοῦ Μίγκου τὴν τάραξαν γιὰ μιὰ στιγμή....Κ' ἔνοιωθε βαθειὰ μέσ' στὴν καρδιὰ της κάποια ἀόριστη ἀνησυχία, κάποιο θυμὸ γιὰ κεῖνον τὸν μόρτη μὲ τ' ἄσπρα δόντια καὶ τὰ χοντρὰ χείλη. Τίποτε ἄλλο. Σταμάτησε κάτω ἀπὸ τὰ τελευταῖα πεῦκα, φώναξε τὴ σκύλα της καὶ τὴ χάϊδεψε· ὕστερα ξανασηκώθηκε, ἀδιάφορη, ἥσυχη καὶ σιγοαρχίνησε καὶ πάλι τὸ τραγοῦδι...

Ἀλλά, κάποιο ἄλλο δειλινὸ, πῆγε ξανὰ στὰ πεῦκα μὲ ἕνα κοπάδι γαλοποῦλες.

Ἤτανε ἀκκουμπισμένη σ' ἕνα πεῦκο· τὰ βλέφαρά της σφαλοῦσαν νυσταγμένα...

Τὰ γαλιὰ βοσκοῦσαν γύρω της· δύο μάλιστα εἶχανε κουγνιάσει πάνω σὲ μιὰ μυρτιά.

Ὁ Μίγκος φάνηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πεῦκα καὶ σίμωσε σιγὰ-σιγά, κρατῶντας τὴν ἀναπνοή του...

Ἡ μάγισσα τῶν ὀνείρων του ἦταν ἐκεῖ, ἀποκοιμισμένη, ὀρθὴ, στὸ δένδρο ὅπου εἶχε ἀκκουμπήσῃ.

—Τόρα!

Ἐκείνη τινάχθηκε ξαφνιασμένη καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία.

—Τόρα' ξαναεῖπε ὁ Μίγκος τρέμοντας σύσσωμος.

—Τί θέλεις;

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι, τὴ νύχτα, βλέπω πάντα τὰ μάτια σου καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

Τώρα ναί, τώρα ἔνοιωσε κᾶτι: χαμήλωσε τὸ κεφάλι της σὰ νὰ ἤθελε νὰ θυμηθῇ τί;...

Κι' ἄλλοτε εἶχε ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια, καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια φωνὴ—δὲν θυμᾶται ποῦ—, ἀλλὰ τὰ εἶχε ἀκούσῃ...Σήκωσε τὸ κεφάλι: ὁ ναύτης ἔστεκε μπροστά της σὰν μαγεμμένος, μὲ τὸ πρόσωπο ἀναμμένο, μὲ τὰ χείλη φλογερὰ, νέος καὶ δυνατός.

Μέσ' ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἡ 'Αδριατικὴ ἔλαμπε σὰν καθρέφτης....

—Ἔ' Μίγκο!..ἠκούσθη μία φωνὴ δυνατὴ ἀπὸ μακρυά.

Ὁ Μίγκος ρίγησε· πῆρε τὸ χέρι τῆς Τόρας, τὸ ἐσφιξε δυνατὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν δαιμονισμένος, πρὸς τὴν ψαρόβαρκα.

—Μίγκο! ἐγρύλισε ἡ Γατίτσα μὲ μιὰ ἀλλόκοτη φωνὴ ἐνῶ κάφφωνε τὶς χρυσὲς κόρες τῶν ματιῶν της στὸ τρίγωνο πανὶ τῆς βάρκας ποῦ ἔφευγε γοργή.

Ἄρχισε νὰ γελᾷ σὰν παιδί· στὸ γυρισμό της, τραγουδοῦσε ἕνα ἀλλέγκρο τραγοῦδι ταραντέλλας, ἐνῶ ἔδιωχνε μπροστά της μὲ τὸ καλάμι τὰ χορασμένα γαλιά, τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος κρυβόταν βουτημένος στὴν πορφύρα, πίσω ἀπὸ τὸ Μοντεκόρνο...

Ἀλλὰ μὲ τὸν ἄνεμο ποῦ φυσοῦσε, τὴ νύχτα πλάκωσε ἐρικυμία καὶ ἡ θάλασσα πλημμύρισε τὰ σπίτια. Ὅλοι οἱ φτωχοὶ θαλασσινοὶ ἔμειναν κλεισμένοι στὰ σπίτια τους καὶ ἔκαναν προσευχές.

Μονάχη ἡ Γατίτσα γυρνοῦσε μέσα στὸ σκοτάδι σὰ θηρίο, προσέχοντας ν' ἀκούσῃ μήπως ἔφθαναν φωνὲς ἀπὸ μακρυά. Τίποτε. Ποιανοῦ τάχα περίμενε τὸ γυρισμό;... Κάτω στ' ἀκρογιάλι ἕνα κῦμα τὴν ἀναποδογύρισε, δεύτερο τὴ σκέπασε· κι' αὐτή, παλεύοντας μὲ τὰ ἘΝΕΡΑ σὰ δελφίνι σηκώθηκε πάλι κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μ' ἕνα μουγκρητό... Βούλιαζε στὸν ἄμμο, ἔπεφτε, ξαναησκώνετο, ὥς που γύρισε σπίτι της, μουσκίδι, τρέμοντας σύσσωμη ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπ' τὸ νευρικό της.

Τὸ πρωί, ἡ 'Αδριατικὴ ἦταν πάλι στρωτὴ σὰν καθρέφτης. Ἡ Γατίτσα νόμισε ὅτι ἀλαφρώθηκε ἀπὸ κάποιο κακὸ ὄνειρο. Κανεὶς δὲν πνίγηκε ἐκείνη τὴ βραδυά... Κ' ἤσυχη ξαναπῆγε ὅπως πάντα γιὰ χιβάδες...

(Μεταφρ. Κ. Πρασσᾶ)

Ἀμαρτωλὴ στήλη

ΠΛΑΣΤΙΚΟΤΗΣ

Ἔβλεπε ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν πολυθόρυβον κίνησιν τοῦ περαστικοῦ δρόμου. Καὶ ὅ,τι ἐκεῖνος ἔχανε ἀπ' τὸ χαριτωμένο προσωπάκι, ἐκέρδιζεν ἀποθαυμάζων τὸ γλαφυρόν της ντεκολτέ, ποὺ, καθὼς ἦτο ἀνοιχτό, ἄφηνε τὸ μάτι νὰ χώνεται ἀδιάκριτο ὥς μέσα στὸ λαχταριστὸ χώρισμα τοῦ παρθενικοῦ της στήθους. Καὶ οἱ δυὸ τους σιωποῦσαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτοντο τίποτε ὡρισμένον· ἔβλεπαν, ἀλλὰ δὲν παρατηροῦσαν τίποτε... Κ' οἱ δύο εἶχαν ἐκνευριοθῆ· αὐτὸς περισσότερον· ἀλλ' ἐκείνη πρώτη ἔλυσε τὴν σιωπήν. 'Αδιάφορον...

— Εἶνε λοιπὸν ὡραία ἡ Καίτη, αἴ;

— Θαυμασία! Αὐτὲς οἱ γραμμές της εἶνε κᾶτι ὑπέροχο ἐν τούτοις, ἂν καὶ τὸ μπουστάκι σας ἐμποδίζῃ...ὦ βέβαια, δὲν ὑστερεῖτε διόλου...Καὶ τὸ στῆθος σος, ὦ, πόσο παθαίνετοι τὸ στηθάκι σας...

— Μὰ αὔς παρακαλῶ, γιὰ τὴν Καίτη λέγατε ἢ γιὰ μένα;

— Ναί, ναί, ἀλήθεια, γιὰ τὴν Καίτη... Δὲν θὰ τὴν πρόσεξες· ἔχει μιὰ τορνευτὴ κνήμη — ὦ βέβαια ἡ δική σας ἔχει πιὸ χάρι... 'Αλλ' αὐτὸ εἶνε ἀποκάλυψις! Τὰ ροῦχα χαλοῦσαν τόσο τὴν γραμμή... Ὦ μὴ σκύβετε καὶ πτυχώνετε τὸ γαλαστκῶδες αὐτὸ ποίημα...

— Μὰ σηκωθῆτε! τὶ κάνετε τώρα... Θεέ μου, θἄλθῃ κανείς

10 Σιγὰ-σιγὰ τὸ φίλημα γινόταν μακρύτερο-μακρύτερο καὶ τῶνοιωθα ὅλο καὶ περισσότερο βαθειά, μέσα μου... Μετάγγιζε στὰ νεῦρα μου τὴν ἡδονικὴ φρικίασιν ποὺ συγκλόνιζε τὴν ἴδια, ὥς που, μὲ ὑπνώτιζε κυριολεκτικῶς ἀπὸ ἔρωτα. Τότε ἤμουν πιὰ δικός της. Μὲ μισόκλεισα τὰ μάτια τὴν ἀκολουθοῦσα στὸ μαλθακὸ ντιβάνι ὅπου μ' ἔσερνε τραβῶντας με ἀπ' τὸ χέρι.

Στὸν ἔρωτα εἶνε μιὰ στιγμὴ ποὺ χάνει κανεὶς τὸν ἑαυτό του. Ὑπέρτατα ἡδονική. Πάντα ἡ ἴδια, κι' ὅμως πάντα τόσο ποθητή... Ἦταν αὐτή!

Θαύμαζα τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιμονή της πού, τόσον καιρό, δὲν εἶχεν ἀποκάμῃ προσπαθῶντας νὰ μὲ κατακτήσῃ, χωρὶς καὶ νὰ τὸ κατοχθόνῃ· γιατί, μετὰ κάθε χωρισμό, τῆς ἔφευγα κ' ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ μὲ κάνῃ δικό της, ἐξεγείροντάς μου τὶς σαρκικὲς ὁρμές, μὰ ὄχι καὶ κἄτι ψυχικότερο...

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω ἦταν τὸ ἔπειτα.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ πυρετὸς μοῦ ἔπεφτε, κ' ἡ ταραχὴ τῶν νεύρων μου γαλήνευε, ὅταν ἡ ψυχή μου ξανάπερνε τὴν κυρίαρχη θέσι της καὶ τὸ λογικό μου ἄρχιζε ὅπως πρῶτα νὰ δουλεύῃ, κἄτι βαρὺ στεκῶταν στὴν καρδιά μου κ' ἔνοιωθα τύψεις, τύψεις ποὺ μὲ κατέκαιγαν...

Ὑπέφερε κ' ἐκείνη ὅπως κ' ἐγώ.

Μᾶς ἤνανε ἀδύνατο μετά, νὰ μένουμε σιμὰ οἱ δυό. Σηκωνῶταν ἀπ' τὸ πλαΐ μου καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὰ μάτια, πήγαινε στὸ ἄλλο δωμάτιο. Κι' ὅμως εἶχα τόσην ἐχθρα ἐναντίον της ἐκείνην τὴ στιγμή, ποὺ τὰ πατήματά της στὸ χαλί, ἕνας ξεβράγιας, ὁ ἦχος κάποιου γυαλικοῦ—ὅλ' αὐτά, μοῦ προξενοῦσαν μιὰν ἀπέχθεια, μιὰ ἀποστροφὴ ἀνυπόφορη. Ἤθελα νἄφευγα ὁ ἴδιος, ἀφοῦ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν διώξω—τόσο! Μ' ἀπ' τὴν μεγάλη ἐξάντλησι, δὲν ἐξουσίαζα τὰ πόδια μου καὶ δὲν κουνοῦσα ἀπὸ τὴν θέσι μου. Κάποτε μάλιστα μὲ καταλάμβανε μιὰ ἀλλόκοτη φρίκη ποὺ ἔχανα κάθε αἴσθησι.

Πόσο τάχα νὰ βαστοῦσε; Λίγο; πολύ;—δὲν μπορῶ νὰ 'πῶ μὲ βεβαιότητα. Ἄλλως τε ἡ διάρκεια εἶνε μιὰ κενὴ ἔκφρασι. Οἱ στιγμὲς ἔχουν ἀξία ἀναλόγως μὲ τὶς ἐντυπώσεις ποὺ μᾶς δίνουν. Ὅταν οἱ ἐντυπώσεις εἶνε πολλὲς καὶ ζωηρές, τὰ δευτερόλεπτα ἀπίζουν ὅσο ὁλόκληρες ἡμέρες.

Ὅμως σιγὰ-σιγὰ μ' αὐτὴν τὴν μοναξιὰ καὶ ἡσυχία ξαναερχόμουνα στὸν ἑαυτό μου. Δὲν τοαβοῦσα μ' ἀηδία τὰ μάτια μου ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ μόλις πρὸ ὀλίγου μοῦ φαινότανε σιχαμερὰ γιατὶ ἤτανε αὐτή· οὔτε μοῦ ἦταν ἀνυπόφορος ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαμνε στὸ πλαγινὸ δωμάτιο· ἀπ' ἐναντίας μοῦ φαινῶταν σὰν κἄτι συνειθισμένο, τακτικό, κἄτι ποὺ μοῦλεγε ὅτι δὲν ἤμουν μόνος. Ἀλήθεια· στὴν γαλήνη ποὺ ἀπλωνότανε ἀγάλι-ἀγάλι, παρηγοριόμουνα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μιὰ ψυχὴ ἤταν ἐκεῖ κοντά μου, ἕτοιμη νὰ μοῦ δόσῃ, ὅποτε ἤθελα, τὸν ἔρωτα καὶ τὴ στοργή της.

Ὅσο γιὰ τὴν Μαρία-Τερέζα ὅλο της τὸ εἶναι εἶχε γεμίσῃ ἀπ' τὴν εἰκόνα μου, ἀπὸ μένα...Ἀ! ἤμουν ἀχάριστος ποὺ τῆς φερνόμουν, ὅπως τῆς φερνόμουν...Τὸ λάθος, ἡ ἀμαρτία, δὲν ἦταν καὶ τῶν δυό μας;

Στὴ σκέψι αὐτὴ ἔνοιωθα νὰ μὲ πλημμυρίζῃ τέτοια συμπάθεια, τόσος οἶκτος γιὰ τὴν τυφλή, κακή μας μοῖρα, ποὺ μοῦρχονταν δάκρυα στὰ μάτια. «Πρέπει, ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου, πρέπει νὰ πάγω, νὰ τὴν παρηγορήσω· δὲν ὑποφέρει τάχα ἐξ αἰτίας μου;» Ἀλλοίμονο! Δὲν ἤμουν ἱκανὸς νὰ τὸ κάνω. Κ' ἔμενα ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀποχαμένος, ὥς που ἔρχωταν μόνη, 'σωριάζετο στὰ πόδια μου, μ' ἔσφιγγε τὰ χέρια, ἔκρυβε τὸ πρόσωπο στὰ γόνατά μου...Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸν ἄσπρο της λαιμὸ καὶ τοὺς στρογγυλούς της ὤμους. Αἰσθανόμουν τὸν λαιμό της νὰ πιέζῃ ρυθμικὰ τὰ γόνατά μου καὶ κάποτε ὁ λυγμός της μὲ συντάραζε ὅλον, διέτρεχε τὸ σῶμα μου καὶ ξεψυχοῦσε σὰν ἠχὼ τῆς ἴδιας μου ψυχῆς...Ἔτσι περίλυπη ὅπως ἤτανε, σιωπηλή, κλαμμένη,τὴν συγχωροῦσα γιὰ κάθε τι ποὺ ὑπέφερα ἐξ αἰτίας της.

Αἴφνης σηκωνότανε καὶ βύθιζε τὸ βλέμμα της βαθειὰ μέσα στὰ μάτια μου. Τότε σταματούσανε τὰ δάκρυά μας, ἐξαπμίζουνταν, καί, μὲ τοὺς ἀτμοὺς μαζύ, ἔφευγε κ' ἡ πίκρα, ἡ ἄδικη πίκρα τῶν ἐραστῶν ποὺ ἀδικοεχθρεύονται. Προσέχαμε μαζὺ τὸ βάραθρο ποὺ ξάνοιγε ἡ ἁμαρτωλὴ ἀγάπη μας καὶ τότε ἀλλάζαμε φιλί· κ' ἦταν γλυκό, τόσο γλυκὸ ἐκεῖνο τὸ φιλί...

Τρία χρόνια τώρα μὲ μεθοῦσε, σὰ νἆταν ὄπιον, τὸ ἐξωτικὸν θέλγητρον κἄτι τέτοιων στιγμῶν...

Κάποτε μοῦ ξάνοιγε ὅλην τὴν καρδιά της, μοῦ ξεγύμνωνε ὅλην τὴν ψυχήν της μ' ἕνα θάρρος, μιὰ ἀσπλαχνία ποὺ μὲ φόβιζε...

Τί τάχα τῆς ἤρθε μιὰν ἡμέρα καὶ μοῦ εἶπε πῶς δὲν ἤμουνα ὁ πρῶτος ἐραστής της κ' ἔκατσε καὶ μοῦ διηγήθηκε ὅλην ἐκείνην τὴν ἱστορία με τὸν ἄλλον—νεροπὴ καὶ προστυχιά...

Ὁ Ἕκτωρ τὰ εἶχε μάθῃ.

— Καὶ δὲν μὲ σκότωσε, πρόσθεσε· ὅπως τὸ περίμενα...

Ἀλήθεια δὲν τὴν εἶχε σκοτώσῃ, μόν' ἔτρεξε, σὰν τρελλός, στὴν κυρία Λακάζ, τὴν μάμμη μου, νὰ τῆς 'πῇ, καὶ νὰ 'δῇ τὶ θὰ τοῦ 'πῇ. Κ' ἡ ἀγία ἐκείνη γυναῖκα τὸν συμβούλευσε:

— Πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃς!

Κι' αὐτὸς τὴν ἄκουσε καὶ τὴ συγχώρησε ἀπὸ αἴσθημα χριστιανικῆς δῆθεν συγγνώμης. Κι' ὅμως δὲν ἦταν αὐτό· κορόϊδευε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του. Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι τὴν ποθοῦσε, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς ἐκείνην καὶ θὰ τὴ συγχωροῦσε ἐν πάσῃ περιπτώσει.

Ἀλλ' ἡ Μαρία-Τερέζα δὲν γελιῶταν.

— Μὲ περιφρονεῖ πάντοτε, ἔλεγε· δὲν μ' ἀγαπᾶ· μ' ἐπιθυμεῖ ἁπλῶς καὶ τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ μὲ χωρισθῇ...

Τῆς ἔκλεινα τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα λόγια. Τὴν θερμοπαρακαλοῦσα. Τίποτε. Δὲν ξέρω πιὸ ἀλλόκοτο αἴσθημα τὴν ἔσπρωχνε κ' ἐπέμενε...

Ἄλλοτε ἔπεφνε τὸ κεφάλι μου στὴν ἀγκαλιά της καὶ μοῦλεγε γλυκά, χαϊδευτικά:

«Εἶμαι ἔνοχη· δυστυχής...Μὰ δὲν μὲ νοιάζει· ἀρκεῖ ποὺ σ' ἀγαπῶ, κι' ἂς μὴ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ...Οὔτε θὰ σ' ἀγαπήσῃς—τὸ ξέρω. Μά δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ σ' ἀγαπῶ ἐγώ! Εἶσαι ἐλεύθερος .νὰ μὲ περιφρονῇς, νὰ μ' ἀπατᾶς, νὰ μὲ σκοτώσῃς ἂν θέλῃς...Σ' ἀγαπῶ...»

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(39) ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ (39)

— Κυρία μου, εἶπεν, εἶνε ἄπειρος ἡ συγκίνησίς μου ποῦ σᾶς βλέπω, εἰς στιγμάς, πιστεύσατε, ἐσχάτης δοκιμασίας μου. Ὑπήρξατε πάντοτε τόσον εὐγενὴς ἀπέναντί μου...

— Ἐξετίμησα ἁπλῶς τὸ ἦθος σας, παιδί μου.

— Ὤ, εἶνε τόσον πολὺ αὐτό, μάλισα μετὰ τὴν καταστροφήν, τὴν ἀνεπανόρθωτον καταστροφήν, τῆς ὁποίας ἐγενόμην—ἀδιάφορον ἂν ἑκουσίως μου ἢ ἀκουσίως—πρόξενος εἰς πολυφίλητά σας πρόσωπα.

-- Τίποτε, κύριε Λέανδρε, δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτον εἰς τὸν κόσμον παρὰ ὁ θάνατος...

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς κυρίας Ἀρώνη συνεκίνησαν τὸν Λέανδρον μέχρις ἐγκάτων. Δὲν εἶχε συνέλθῃ—εἶνε ἀληθὲς—ἀκόμη. Μύριαι σκοτειναὶ καὶ δυσκαθόριστοι εἰκόνες περιεδινοῦντο εἰς τὸν βεβαρυμένον του ἐγκέφαλον. Τρικλίζων καὶ ἔκλυτος ὅπως ἦτο, μετὰ τὴν δογιώδη παννυχίδα καὶ τὸν αἰσθησιακὸν καὶ σωματικὸν κάματον ὃν ἐδοκίμασεν εἰς τὴν ἐπίβουλον ἀγκάλην τῆς μαινάδος ἐκείνης, ἥτις ἐλέγετο Λένα, ἐν μόνον ηὔχετο: τὸν ἐκμηδενισμόν, τὸν ἀπόλυτον ἐκμηδενισμόν. Καὶ δὲν ἦτο τοῦ αἰθέρος ἡ ἐπενέργεια, ἤ, μᾶλλον, δὲν ἦτο μόνον αὐτή, ἡ αἰτία τῆς μέχρις ἐξαφανίσεως τοῦ ζωϊκοῦ ἐνστίκτου ἀποπνευματώσεως τοῦ ἐγὼ του καὶ τῆς διεισδύσεως τῆς σκέψεώς του μέχρι τοῦ ἀκροτάτου σημείου τῆς ἐνατενίσεως τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Μία συνείδησις ἀφανισμοῦ τοῦ ἠθικοῦ του ἐπυργοῦτο ἐντός του· ἡ κυρεῦα ἔννοια τῆς ματαιότητος τὸν ἐπλήρου μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἀπολήξεων τῶν νεύρων του, καὶ μόνον ἕνα ὄνομα ἰδανικόν, μία μορφὴ αἰθερία ἐσελάγιζεν εἰς τὸ βάθος τοῦ πνευματικοῦ του ὁρίζοντος —φῶς ἐν σκότει—: τὸ ὄνομα τῆς Τηνέλλας. Καὶ ὅπως ὁ ναυαγὸς τὸν ὁποῖον δέρνουν εἰς τὸ πέλαγος τὰ κύματα, γεμίζει ὅλος ἀπὸ τὸ ὠχρόλευκον φῶς ποὺ ἀτενίζει πέρα μακρυὰ ὅπου σμίγουν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα, ἔτσι καὶ ὁ Λέανδρος ἕνα μόνον θαμπὸν φῶς ἔβλεπε νὰ τρεμοσβύνῃ μακρυά του, μακρυά, πολὺ μακρυά..., τὸ φῶς τῆς ἄσβεστης λαμπάδος μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ὡραία παρθένος ἔκαιε σιγὰ-σιγὰ τὸν ἔρωτά της εἰς τὴν καταυχτικὴν ἐρημίαν τοῦ μοναστηριακοῦ κελλίου της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς συντριβῆς ἡ κυρία Ἀρώνη ἤτις ἔφερε ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην καὶ τὴν φαντασίαν του τοὺς νεοσκαμμένους τάφους ὁλοκλήρου οἰκογενείας, τοῦ ἔλεγε ὅτι ὄχι, τίποτε δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτον, παρὰ ὁ θάνατος! Ἀλλὰ ποῦ δὲν εἶχεν ἁπλωθῇ ὁ θάνατος καὶ ποῦ ἠκούσθη οἱ νεκροὶ ν' ἀνασταίνουν πεθαμένους;

— Δέχομαι, κυρία, ὅτι εἶνε ὅπως τὸ λέγετε. Ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπανορθώσουν ὅ,τι ἐφείσθη ὁ θάνατος εἶνε πεθαμένοι περισσότερον ἀπ' τοὺς νεκρούς. Πλανῶνται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ζωντανούς, ἀλλὰ διὰ νὰ πληρώσουν διπλὰ τὰ κρίματά τους...

Ἀργὰ ἕνα χέρι ὑψώθη τρὸς τὸν οὐρανὸν εὐλαβικὰ καὶ μιὰ φωνὴ ἐπίσημη αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε:

-- Παιδί, εἶνε κι' ὁ Θεὸς ποὺ λησμονεῖς κ' εἶνε αἱ βουλαί Του ἀνεξερεύνητοι!

Ὁ Λέανδρος ἔκλινεν ἀσυναισθήτως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκάμφθη ὅλος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν λόγων ἐκείνων. Ὁ Θεός! Ἰδοὺ τὶ μόνον δὲν εἶχε σκεφθῇ κατὰ τὰς πικρὰς καὶ ἀγωνιώδεις νύκτας του...Καὶ ὁ Θεὸς ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπούλωτοι ἔτι ἔχαινον αἱ πληγαὶ ποὺ ἤρχετο τόχα αὐτὸς ν' ἀναξέσῃ. Ἡ γαληνιαία καὶ ἱλαρὰ μορφὴ της διετήρει ὁλόμαντον τὴν σφραγίδα τῆς ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀστειρευτον τὴν ξείδωρον πηγὴν τῆς παρηγορίας. Πόσον αὐτὸς εἶχεν ἀπομακρυνθῇ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης... Νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω; Ἦτο μάταιον. Τὸ πᾶν εἶχε νεκρωθῇ εἰς τὴν καρδίαν του, ὅπου ἔχαινε ἕνα κενὸν ποὺ τοῦ ἐπροξένει δέος, ἴλιγγον.

Προσέβλεψεν ἐταστικὰ τὴν κυρίαν Ἀρώνη...Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιγῇ, ἣν ἐκείνη δὲν διέκοψε.

— Κυρία· νοιώθω τὸν ἑαυτόν μου πολὺ καλύτερα. Διατελῶ ὅμως ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φονικοῦ ναρκωτικοῦ καὶ ἡ ἦμην πολὺ δυσάρεστος συνομιλητής...Ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἐπειδὴ ἔχω ἐπίσης ἀνάγκην διεξοδικῆς ὁμιλίας μαζύ σας θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε ν' ἀναβάλωμεν δι' αὔριον· ὁρίσατε, παρακαλῶ, τὴν ὥραν καὶ τὸ μέρος.

— Ὅπως θέλετε, κύριε Λέανδρε. Αὔριον λοιπὸν εἰς τὰς 10 σπίτι μου· σύμφωνοι;

— Μάλιστα κυρία.

Ἐφάνη ὅτι κἄτι ἀκόμη ἤθελε νὰ προσθέσῃ, ἀλλὰ συνεκρατήθη ὑποχωρήσας ἐν βῆμα.

— Προσκυνῶ σας, εἶπεν ἀποκαλυφθείς.

Ἡ κυρία Ἀρώνη τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Τὸ ἐπῆρε νευρικὰ καί, μὲ τὴν κεφαλὴν χαμηλωμένην, ἠρώτησε δειλά:

— Ἂν ἐπιτρέπετε...ἔχετε εἰδήσεις;...

Ἐκείνη ἐσταμάτησε λιγάκι καὶ κατόπιν ἀπήντησε ξηρά:

— Ναί. Εἶνε ἄρρωστη.

Ἐτινάχθη ἀπὸ αἰφνίδιον κλονισμὸν καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά του πλήρη φόβου.

— Ὄχι...εἶνε ἄρρωστη...μόνον.

Ἀντίο σας, εἶπεν ἀποτόμως· ἔφερε τὸ χέρι του εἰς τὴν μέσην, ἐστράφη καὶ ἀπεμακρύνθη σέρνων τὰ βαρέα βήματά του...

Ἡ κυρία Ἀρώνη τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος ἕως ὅτου ἡ λεπτὴ σιλουέττα του ἐχάθη εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου. Κατόπιν ἐχαμήλωσε δύσθυμος τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της...

***

Ἂν ἀληθινὰ ὁ κόσμος ἐπλάσθηκε ἀπ' τὸν Πόνο, ἐπλάσθηκε μὲ τὰ χέρια τῆς Ἀγάπης. Oscar Wilde

Σκότος πυκνὸν ἠπλώθη εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἔκλειε τὰ βλέφαρα τοῦ ἀτυχοῦς νέου...

Καὶ αἱ ὧραι παρήρχοντο ὀκναί, βαρεῖαι, ἀτελεύτητοι...

Ἡ νύξ, ἡ καλὴ αὐτὴ μητέρα τοῦ ποιητοῦ, δὲν ὡμίλησε τίποτε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Λεάνδρου. Καὶ μόνον ὅταν ἡ Αὐγὴ ἐκοκκίσε μὲ τὸν χρυσόν της τὸν Ἀττικὸν ἐλαιῶνα καὶ ἡ ροδίνη ἀνταύγειά της διέγραψεν ἀπὸ τῶν κρασπέδων μέχρι τῆς κορυφῆς τὸ ἀπαλόγραμμον βουνόν, κἄτι θαμπὸν ἠρχισε νὰ διαλύεται εἰς τὸν νοῦν του...

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Ἕνεκα τῶν πολλῶν μου ἀσχολιῶν, παύω ἀνταλλαγήν. «Καπριτσιόζα Καστανή».

— Στὴν Εὐδοξίαν Α. Μ. Militarisicé! Προηγεῖται ἀλληλογραφία. Ἐὰν ὄντως, ναί. «Ξενητεμμένο πουλι»

— Νίτσαν Γ., Ἄνδρον Ἔγραψα ταχ)κῶς. Κρῖμα! αἱ ὑποσχέσεις; «Ξενητεμμένο πουλί».

— Ναυτάκι Χαλκίδος, Τρελλὸ σωφεράκι, Zoudex, χά, χά, χά! Τόσον γρήγορα ἐγκατελείψατε, γιατί; «Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι»

— Ἀνταλ-οὔζον καὶ Ἀντολ οὔζαν. Πῶς πᾶνε ἡ δουλειές;... ἀνεβαίνει ὁ βερεσές;... «Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι».

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δίδας πανταχόθεν. Προτιμῶ Ἀθηνῶν. Γράψατε· «Τρελλὸ Κορφιατόπουλο», p. r. Κέρκυραν.

— Σμυρνιωτοπούλες! Ἔχοντες πεποίθησιν στὴν εὐαίσθητον καὶ εὐγενῆ ψυχήν σας, ρωτᾶμε: Δέχεσθε ν' ἀλληλογραφῆτε μὲ δύο ἀξιωματικούς, διώκτας, Ζεϊμπέκων; Διεύθυνσις· Ὑπολοχαγὸν Ι.Χ, Ἀνθυπολοχαγὸν Σ.Α. 9ον Σύνταγμα Πεζ. Τ. Τ. 908.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δ)δας πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. «Δελφίνι τῶν Κυκλάδων». Α' Στρ. Νοσοκομεῖον, Θεσ)νίκην.

— Προσοχή! Εἰσερχόμενος εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας», προτείνω ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ ἀπαξάπαντας. Προτιμῶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Αἰγίνης καὶ Αἰγίου. «Ξενητεμμένο Ἀγόρι», Α' Στρ. Νοσοκ. Θεσ)νίκην.

Δεσποινίδες καὶ Κυριοι, σπεύσατε! Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ ἀπαξάπαντας καὶ πανταχόθεν. «Κυπριοτόπουλο». Ταχ. κιβ. 40. Σκάλα, Κύπρος.

— Ὀρέστην. Γράμμα 15ης μ' ἔκανε νὰ κλάψω. Ἔχεις δίκηο. Φάνηκα ἐπιπόλαιος. Νόμιζα βοηθήσῃ ἀλληλογραφία. Μπορῶ ἐξουδετερώσω κάθε ἐνέργειαν. Μὴ προβῆς σ'ἐκεῖνο ποὔγραψες, μὴ χάνῃς θάρρος καὶ ἐλπίδας, Περίμενε τέλος ἐργασίας μου· τότε ὁριστικῶς ἀποφασίσωμεν. Φρύτισε εὔρῃς ἀσφαλῆ διεύθυνσιν ἀλληλογραφῶμεν ἐλευθέρως. Γράφε μου πολὺ συχνά· μὴ μὲ ξεχνᾶς. «Πυλάδης».

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ ἀπαξάπαντας. Δεκανεὺς Μεταφτῆς Δημ. 29ον Σύν)μα Μ. Σώματος, 903.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δ)δας πανταχόθεν. Νοσοκόμον Γιαμαλάκην Κωνστ. Ὑγειονομικὴ Ἀποθήκη. Τ. Τ. 900.

— Ἀποτείνομαι σὲ κάποιον κύριον ἐκ Πειραιῶς Νικ-λον. Νὰ χαίρεσαι τὴ γλωσσίτσα σου, τὴν παρέα σου καὶ νὰ χυδαιοδολογῇς μόνο μὲ τὶς φιλενάδες σου. Εἶσαι ἄξιος συγχαρητηρίων καὶ ἂν ἔχῃς ἀντίρρησιν γράψε. Σοῦ χαρίζω καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου. Δ)νὶς Καίτη Ἀλμιράντη, p. r. Ἀθῆναι, ἢ ἡ δ)νὶς Π... τοῦ Μώλου Ἐλευσῖνος! 29 Αὐγούστου.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέας καὶ νέους. Γράψατε· Κολοκύθαν, p. r. Θήβας.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Ρωμαντικὴ Βλαχοπούλα», p. r. ἐνταῦθα.

— «Παιδὶ Ἀμύνης» ἴσως... ἀλλὰ ποιός κερδίζει; «Ἀδερφάκι», φαίνεται ὅτι τρῶς χαλβᾶ μὲ τὸ κουτάλι. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται. «Μαρία», τὶ διάολο, ἀκόμη; «Ἀνυπόφ. Κουνοῦπι».

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς ἐρωτικὰς μελαγχολικὰς ἢ ρωμαντικὰς Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ ἀποκλειστικῶς μετὰ μορφωμένων δεσποινίδων 17-19 ἐτῶν. Εἰς τὰς Ἑλληνιστὶ ἐμμέτρως ἀνταποκρινομένας ἀπαντῶ ὁμοίως. Σκοπός: ἡ γνωριμία Flic-Flac, p. r. Ἀθήνας.

— Κοῦλαν Β., Σῦρον. Ἀπ' τὴν ἐλεύθερη τῆς Σμύρνης ἀτμοσφαῖρα, στέλνω στὴ Συριανή μου θερμὲς εὐχές. Ἀνησυχῶ. γράψε. Μήτσιος

— Φίλοι μου: Βάγγο, Γεῶργο, Κώστα Παρίνη. Σᾶς στέλνω χίλια φιλιὰ ἀπ' τὸ συννεφιασμένο παραδεισένιο οὐρανό. «Πυροσβέστη», χάρηκα πολύ. «Σκλαβωμένα Νειᾶτα», περιμένω ἀπάντησι· μήπως πέθανες; Παράδεισος ἐδῶ. «Ξενητεμμένο πουλὶ»

— «Ἀεροδρόμιον Παραδείσου», Σμύρνην. Στοὺς ἀνταλλάκτας μου στέλνω μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμμα τῆς Σμύρνης τὶς πιὸ θερμὲς εὐχές. Κούλα Κ., εὐχαριστῶ· ἔγραψα ταχυδρομικῶς. «Ξενητεμμένο πουλὶ»

— Γιὰ νὰ διασκεδάζω κἄτι μελαγχολικὲς στιγμὲς ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ὅλους τοὺς φίλους καὶ φίλας τῆς ἀγαπητῆς «Σφαίρας».

«Φωτεινὸ Σκοτάδι», p. r. Ἀθῆναι.

— Προσοχή! Ἰδοὺθη ἐν Ἀθήναις διοργάνωσις ἐπωνομασθεῖσα «Ὀφθαλμὸς Ντεντεκτίφ» σκοπὸν ἔχουσα κατατρόπωσιν πάσης συμμορίας καὶ ἀντιπάλου. Κατασταστικὸν ἀποστέλλεται δωρεάν. Εἰδικὸν λεξιλόγιον συμφώνως 4ῳ καὶ 5ῳ ἄρθρων καταστατικοῦ. Ἀρχηγοί: «Ἀδερφάκι», «Παιδὶ Ἀμύνης». Ταμίας· «Πριγκήπισσα Δολλαρίων». Γραμματεύς· «Χαριτωμένη καλλιγράφος». Ἀρχιανιχνευτής· Νίκ Κάρτερ, Ἐπιστολαὶ ἐπ' ὀνόματι ἀρχηγῶν. «Διοργάνωσις Ὀφθαλμὸς Ντεντεκτίφ».

— «Ἀδερφάκι», ὀνειροπολῶ ἔ; χά,χά,χά! Κανεὶς γιὰ τήν. . Κέρκυρα «Παιδὶ Ἀμύνης», νομίζεις;... «Ζιζάνιον Μεταξουργείου»

— «Χρυσαυγή», τί γίνεσαι; ἡ ἐκπαίδευσις καλά; Κώστας Παρίνης

— Διακόπτων τὴν ἀλληλογραφίαν μου εὐχαριστῶ ἀπαξάπαντας. «Ροδάνθην», Σμύρνην. Βερεσὲ ἀγάπη; ἂς μείνῃ, ἀντίο.«Πυροσβέστης».

— Στέργιον Νέρον, Δράμαν. Διατὶ μὲ ἔξεσες τόσον γρήγορα; Γεῶρ. Ζουρκόπουλον χαιρετῶ. Στέφαν. Στεφανίδης, Σιάτισσα.

— Νειρὸς δεκανεὺς τῆς ἀεροπλοΐας ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καὶ νεαρὰς χήρας μὲ σκοπὸν τὸν γάμον. Διεύθυνσις: Στυλ. Πέτσαν, τεχνίτην Ἀεροπορικοῦ Σώματος, ὄρχον ἀεροπλάνων. Σέδες, Θεσ)νίκην.

— Ἀνταλλάσσω c. p. ἢ ἐπιστολὰς Γαλλιστὶ καὶ Ἑλληνιστὶ μετὰ Δίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης καὶ Σύρου. Διεύθυνσις· «Αἰγεύς», 4ον Πεζ. Σύνταγμα. Τ. Τ. 908.

— Δεσποινίδες σπεύσατε διότι ἐξῆλθον τῆς οὐδετεροτήτος καὶ γικῆσις ἐχθροὺς εἰσέρχομαι τροπαιοῦχος εἰς τὸ μαγευμένο σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσων c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Γράψατε· «Ἐρωτευμένον Ἀσκητήν», p. r. Τατόϊ.

— Ἔ!... σεῖς κεῖ κάτω στὸν Ἑκατόγγειρα, τὶ ἔχετε μὲ τ' ὄνομά μου; Γιὰ προσέχετε! «Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι»

— «Ξανθὴν Κοπρι-σ ὀζαν». Διέλθετε ἐκ τοῦ p. r. ὅπως λάβητε ἐπιστολήν σας. Κώστας Παρίνης

— Θέλων νὰ συνάψῳ φιλικὰς σχέσεις πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς μου ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μετὰ μεμορφωμένων δεσποινίδων καὶ νέων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Στέρ. Ρόδιος, φοιτητής, p. r., ἐνταῦθα.

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ALBUMS

Τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας ἀπεστάλησαν εἰς τὴν Δ)δα Νόραν καὶ τὸν κ. Διπλωμάτην τὰ ἑξῆς ἀποφθέγματα:

— Τὸν ἄνδρα διακρίνει γενικῶς ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ πλεονεξία καὶ τὴν γυναῖκα πρὸς τούτοις ἡ ὑποκρισία. Τ. Παπαβασιλείου

— Ὁ ἐγωϊσμὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ ὅλους ἐκεῖνο ποῦ ὁ ἔρως ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἕνα μόνον. Ντ. Παπαβασιλείου

— Εἶνε τόσον ὡραῖο τὸ δάκρυ 'στὰ μάτια τῆς καλλονῆς ὥστε κι' αὐτὸς ὁ ἔρως μόλις τολμᾷ νὰ τὸ σφογγίσῃ δι' ἑνὸς φιλήματος. Γ. Τουφεξῆς

— Γυνὴ ἀξιέραστος καὶ γλυκεῖα σᾶς δίδει τὴν εὐτυχίαν. Μὴ ζητήσετε περισσότερα. Ν. Καραγιάννης

— Ἀπ' ὅλα τὸ λοῦσο τρέφει περισσότερο τὴν γυναῖκα. Τ. Παλιούρας

— Ψεύδονται τὰ χείλη ἐρώντος ὅταν ζητοῦν νὰ ἀποκρύψουν τὸ ν α ἰ τῶν ματιῶν. Βάσω Βαρσοπούλου

— Ὁ ἔρως εἶνε δυὸ καρδιὲς ποὺ κτυποῦν μὲ τὸν ἴδιο παλμόν. Νυμφαῖον Σμύρνης

— Οὔτε στὰ πράσινα δόντια τοῦ

ΕΥΘΥΜΑ-ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΠΟΙΚΙΛΑ

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

Ἡ Κυρία.—Τί; ἀκόμη ἄντυτος; Ἐμπρὸς λοιπὸν κι' ὅπου εἶνε θἄλθη..,

Ὁ Κύριος.—Ποιός;

Ἡ Κυρία.—Δὲν εἶνε «ποιὸς» εἶνε «ποιά», Ἔλα γλήγορα.

Ὁ Κύριος.—Μὰ νά, ντύνομαι...

Ἡ Κυρία.—Τὰ καλά, τὰ καλὰ ροῦχα βάλε καὶ γραβάτα μιὰ ἀπ' τὶς καινούργιες...

Ὁ Κύριος. (Καθὼς ντύνεται βιαστικά).—Μὰ ποιὰ εἶνε αὐτὴ πάλι;

Ἡ Κυρία. Ποιὰ εἶνε; χμ...ποιὰ εἶνε; Ἡ νέα καμαριέρα, βλάκα, ἡ νέα καμαριέρα!

Ὁ Κύριος.—Τί μᾶς λὲς ἐκεῖ! γι' αὐτὴν ὅλη αὐτὴ ἡ προετοιμασία;

Ἡ Κυρία.—Γι' αὐτήν; Γι' αὐτήν, βέβαια, ἄμ' γιὰ ποιάν; Καμαριέρα, κύριε, ἐννοεῖς; καμαριέρα! ποὺ νὰ βρεθῇ σήμερα; καὶ μιλᾶς κιόλας! Ἀ σὲ παρακαλῶ νὰ εἶσαι μαζύ της πάρα πολὺ εὐγενής. Ἀκοῦς;

Ὁ Κύριος.—Ὅσο γι' αὐτό, ἔννοια σου, θὰ τὴν περιποιηθῶ καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα...

Ἡ Κυρία.—Καὶ εἶνε καὶ νόστιμη. Σὲ βεβαιῶ ἀντὶ νὰ σαλιαρίζῃς μὲ ἄλλες καὶ νὰ μοῦ γίνεσαι κ' ἐμένα τσιμπούρι...

Ὁ Κύριος.—Ἐγώ;

Ἡ Κυρία.—...καὶ νὰ μοῦ γίνεσαι τσιμπούρι, θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶσαι καλὸς μαζύ της... Δὲν θὰ τὴν χωρίσουμε, βέβαια, στὸ τίποτε...ὅ,τι θὰ κάμνουμε, μαζὺ κι' αὐτή...

Ὁ Κύριος.—Καλὴ δουλειὰ κι' αὐτή...νὰ σὲ φιλήσω γυναικούλα μου, ποὺ μοῦ τὰ λὲς ἔτσι.

Ἡ Κυρία.—Ἔλα, ἔλα! κάτω τὰ χέρια! ἔχεις γίνει τώρα τελευταῖα...(ἀκούγεται τὸ κουδούνι, κρουόμενον συνεχῶς). Ἀ, αὐτὴ εἶνε, αὐτὴ εἶνε...Ὅπως εἴπαμε, ὅπως εἴπαμε...

Ὁ καμαριέρης. (Μὲ τόνον ἐπίσημον).—Ἡ Δνὶς Σωσὼ Παυλάκη σᾶς περιμένει στὸ σαλόνι.

(Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἰσέρχονται στὸ σαλόνι καὶ ὑποκλίνονται πρὸ τῆς «Δδος» προθυμοποιούμενοι ἀμφότεροι νὰ τῆς προσφέρουν κάθισμα. Ἐκείνη κάθεται· οἱ σύζυγοι ὀρθοί).

Ἡ Δνὶς Παυλάκη. (Ἐπιχαρίτως).—Μὰ δὲν κάθεσθε;

Ἡ Κυρία.—Μὴν πειράζεσθε... Εὐχαριστῶ. Λοιπόν; Ὥστε θὰ σᾶς ἔχουμε...

Ὁ Κύριος (ἰδιαιτέρως). Μμ...εἶνε ὡραία! (Πρὸς τὴν σύζυγόν του).—Μὰ δὲν ρώτησες τὴν Δδα τὶ θὰ πάρῃ...

Ἡ Κυρία.—Ἀλήθεια, τὶ ἀφηρημένη! Λίγο πόρτο; λίγο φερνέ;

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Εὐχαριστῶ· δὲν πέρνω τίποτε αὐτὴν τὴν ὥρα. Λοιπόν, ποὺ λέγατε, ἴσως...ἀνδεχθῆτε τοὺς ὅρους μου...

Ἡ Κυρία.—Μὰ εἶνε νὰ γίνεται λόγος; Δεκτοί, δεκτοὶ καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούσουμε.

Ὁ Κύριος.—Βέβαια, βέβαια.

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Λοιπόν: Ἑκατὸ δραχμὰς μηνιαίως, 60 διὰ τουαλέττες, 25 διὰ τὸ σπίτι, 10 διὰ τὸ θέατρο—εἶνε ἀστεῖο, δηλαδή, καὶ νὰ τὸ λέγῃ κανείς, διότι σὲ μιὰ ἔξοδο μονάχα θὰ μοῦ φύγουν 100-200 δραχμαί...

Ἡ Κυρία.—Φυσικά, φυσικά! μ' αὐτὴ τὴν ἀκρίβεια...

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—...Ὀκτάωρον ἐργασίας, ἔξοδο τὴν Κυριακὴ ὅλη ἡμέρα καὶ τὴν Τετάρτη τ' ἀπόγευμα,

Ὁ Κύριος. (Μένει κατ' ἀρχὰς ἐμβρόντητος, ἀκολούθως φαίνεται σὰν νὰ τὸ πέρνῃ ἀπόφασιν).—Μπά, βέβαια-βέβαια. Κι' ἂν θέλετε καὶ νὰ δέχεσθε μιὰ-δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, τὸ σαλόνι στὴν διάθεσί σας... Μάλιστα συνέχεται καὶ μὲ τὴν κρεββατοκάμαρα...

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Μερσί, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία αὐτό, «ἐννοεῖται»...

Ὁ Κύριος.—Ἀ!...

Ἡ Κυρία.—Φυσικά...

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Ἡ ἄλλη ὑπηρεσία σας εἶνε ἐν τάξει; μήπως ἔχετε γονεῖς, παιδιά;...

Ἡ Κυρία.—Οὔτε σκυλιά!

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Ἐρωτῶ, ξέρετε, γιατὶ ὁ γιατρὸς μοῦ διέταξε νὰ μὴν κοπιάζω πολύ.

Ἡ Κυρία.—Ἀ ποτέ! Δὲν θὰ σᾶς ἄφηνα...

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Τὸ καλοκαῖρι ποῦ πηγαίνετε συνήθως: στὴν Κηφισσιὰ ἢ στὶς Σπέτσες;

Ἡ Κυρία.—Μὰ νὰ σᾶς ἠπῶ, δὲν σκεφθήκαμε ἀκόμη...

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Σᾶς ἐρωτῶ, ξεύρετε, γιατὶ προτιμῶ τὶς Σπέτσες...

Ἡ Κυρία.—Καλά· τότε πᾶμε στὶς Σπέτσες. Ὅ,τι θέλετε, ὅ,τι θέλετε! Λοιπὸν θἄλθετε;

Ἡ Δνὶς Σωσώ. (Μ' ἕνα ὕφος συγκαταβάσεως).—Τέλος πάντων...

Οἱ σύζυγοι.—Ἀ! εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ὅλα ἦλθαν κατ' εὐχήν. Θὰ περάσετε λαμπρὰ μαζύ μας.

Ἡ Δνὶς Σωσώ. (Κυττάζει τ' ὡρολόγι της).—Ἀλλὰ εἶνε ἡ ὥρα...

Ἡ Κυρία.—Ἀ, δὲν θὰ μείνετε;

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Σήμερα κιόλας; Ἀδύνατον. Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα μόλις... Πάω, πάω! ἔχω μιὰ πρόβα στῆς Βιρζινί..

(Οἱ σύζυγοι προθυμοποιοῦνται νὰ τὴν προπέμψουν).

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Ἐπειδὴ βλέπω ὅτι ὁ κύριος εἶνε τόσο εὐγενής, θὰ εἶχα νὰ τοῦ ἠπῶ ἰδιαιτέρως...

Ἡ Κυρία.—Μπά! αὐτὸ σκοτίζεσθε; ἐλευθέρως, ἐλευθέρως...

Ἡ Δνὶς Σωσώ.—Ἤθελα νὰ ἠπῶ: ἂν ὁ κύριος ἔχῃ κανένα φίλο ἢ ἡ κυρία κανένα φίλον εὐγενῆ, ὅπως πρέπει, πλούσιον... θὰ προτιμοῦσα, ξέρετε, νὰ παντρευθῶ...

Ὁ Διπλοκίνης

Εὔθυμοι σκωποὶ

Σὲ μιὰ σιανίστα

Σὰν ἀκουστοῦν, μικρούλα μου
τοῦ πιάνου σου οἱ χτύποι
εὐθὺς ἀπ' τὴν τρομάρα μου
μὲ πιάνει καρδιοχτύπι.

Ντέρτι

Ἂν δὲ σὲ κλέψω νὰ πεθάνω
ξανὰ στὸν κόσμο νὰ μὴ φανῶ
ἂν χριστιανοῦλα 'γὼ δὲ σὲ κάνω
Τοῦρκος, Ἀϊσέ μου, νὰ γενῶ!

Γ. Σταύρου

Καὶ μοῦσε...

Της γαλανῆς τῆς φίλησα τὰ μάτια,
τῆς εἶπα πῶς τὴν ἀγαπῶ
κι' αὐτὴ ἐλύθηκε στὰ γέλοια
καὶ μοῦπε τῆς μαμμᾶς της νὰ τὸ πῶ.

Λ. Πατρίκιος

Καὶ εἰς ἐπίμετρον...

Ὦ πόση ἐπιμέλεια ποὺ ἔχει στὰ βιβλία διαβάζει, μελετᾶ, γράφει χρονογραφήματα ἀφοῦ ἐχθὲς ἐπρόφθασε νὰ γράψῃ τρία καὶ εἰς ἐπίμετρον ἐδιάβασε καὶ δυὸ μυθιστορήματα

Κ. Α. Κυριακόπουλος

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸ μικρὸ καπέλλο ἐξακολουθεῖ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν μεγάλην εὔνοιαν. Τὰ ντραπέ, τὰ σχήματα ἀπὸ μαλακὸ βελοῦδο, ἀπόπλους ἀπὸ ντουβετὶν ποὺ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ φόρεμα, ἢ τὸ ἐπανωφόρι, συνηθίζονται πάλι μὲ τὸ ταγιέρ. Τὰ ψηλὰ κεντητὰ τὸκ δὲν ἐξέλιπον μὲν τελείως, ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ἐπικρατήσουν. Οἱ φόρμες αὐτὲς ποὺ κατεβαίνουν ὡς στὰ μάτια, κλείουν ὁλόκληρο τὸ κεφάλι καὶ οἱ γυναῖκες δὲν τὶς πολυγουστάρουν. Τὰ πτερά, τὰ νουμιντίς, οἱ σένζ γαρνίρουν τὶς νέες φόρμες.

ΚΩΜΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΟ ΕΦΤΑΜΗΝΙΤΙΚΟ

Ὁλημερὶς ἐκοιλοπονοῦσε ἡ κακομοῖρα ἡ Σμαράγδα τοῦ Σκορδῆ. Καὶ ποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ!

Μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα ἦτανε ἡ μάννα της, ἡ κυρὰ Λοξή, καὶ ἡ μαμμὴ ἡ Κονοσκούφαινα, ποῦ τῆς παράστεκαν μὲ ὅλα τὰ χρειαζούμενα τῆς γέννας, κ' ἐμπαινόβγαιναν, ἐζέσταιναν νερά, ἑτοίμαζαν φασκὲς, πανιά, κίμινα, σιναμικὲς, καὶ τέλος πάντων μεγάλα σούρτα—φέρτα. Ἦταν, βλέπεις, τὸ πρῶτο ξεγέννημα αὐτό. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ὁ Σκορδῆς δὲν εἶχε ἡσυχία. Ὅλο καὶ σουλατσάριζε μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, τὸ ἕνα 'πάνω στὸ ἄλλο, καὶ κουβέντιαζε μονάχός του. Τὸ πρόσωπό του, πότε συννεφιασμένο, πότε γελαστό, ἔδειχνε τὴ λύπη μαζὶ καὶ τὴ χαρὰ ποῦ ξεχείλιζε τὴ ψυχή του. Λύπη, μήπως πάθῃ τίποτε κακὸ ἡ γυναῖκα του. Καὶ χαρὰ, ποῦ θὰ τοὔφερνε, σὲ λίγο—μὲ τὸ καλὸ—ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, στρουμπουλό, γελαστό, σὰν αὐτόν. Ἀχ! ὁ Θεὸς νὰ τὰ φέρῃ δεξιᾷ.

Σ' ἕνα μικρὸ διάλειμμα, ποῦ τῆς εἶχαν παύσει λιγάκι οἱ πόνοι, ἡ κυρὰ Λοξὴ βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα, περπατῶντας 'ς τὰ νύχια.

—Αἴ! κουράγιο, Στρατῆ! Ὥρα τὴν ὥρα ἡ Σμαράγδα θὰ μᾶς κάμῃ ἕνα ὤμορφο κοριτσάκι....

—Τὶ ἔκανε, λέει; Κοριτσάκι;! Δάγκασε τὴ γλῶσσα σου, χριστιανή!

—Μὰ γιατί, Στρατῆ μου; Ἄσκημα εἶναι, μαθὲς, τὰ κορίτσια ποῦ στολίζουν τὸ σπίτι;..

—Σκασμός, σοῦ εἶπα! Κι' ἂν εἶνε νὰ μοῦ κουβαλήσετε θηλυκὰ ἐδῶ μέσα, κάλλιο νὰ πᾶτε στὸ διάολο οὖλοι, καὶ σὺ κι' αὐτὴ κ' ἡ μάννα τους μαζί!.

Ἡ κυρὰ Λοξὴ τὸν κάρφωσε μὲ μιὰ μπηχτὴ ματιὰ, σὰν μαχαίρι. Μὰ κρατήθηκε, κ' ἔβαλε μέλι στὸ φαρμάκι της. Ἤτανε, καλε, ὥρα αὐτὴ γιὰ καυγάδες; Ἂς ξεγεννήσῃ ἡ κόρη της μὲ τὸ καλὸ, καὶ σοῦ τὸν συγυρίζει αὐτὴ ὕστερα...

—Καλὸ, Στρατῆ μου! Ὅ,τι 'πῇς καὶ κατὰ πῶς γουστάρεις. Ἀγόρι; ἀγόρι! Νὰ κάνῃς καὶ διάδοχο...

—Ἀμ' τὶ νόμιζες; καμμιὰ διαδοχέσσα;

—Θεὸς φυλάξοι! ἀγόρι, λέω. Καὶ ν' ἀξιωθῇς νὰ τὸν 'δῇς κι' ἀξιωματικὸ στὸ ἄλογο, μὲ σπιρούνια καὶ γαλόνια..

—Δὲ μοῦ χρειάζεται. Ἐγὼ θὰ τὸν στείλω στὸ ναυτικό!

—Ὄχι! θὰ πάῃ στὸ πεζικό!

—Τὴν κακή σου!

—Τὴν ψυχή σου!

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο κόντευαν νἀλθοῦν στὰ χέρια καὶ νὰ ξεμαλλιασθοῦν μιὰ χαρά.

—Ἄξαφνα, ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας καὶ προβάλλει ἡ μαμμὴ σαστισμένη μ' ἕνα πραμματάκι τόσο δά, στὰ χέρια.

—Καλέ, τὶ εἶν' ἐφτοῦνο, κυρὰ μαμμή; ρωτάει ξαφνισμένη ἡ γρηὰ Λοξὴ κ' ἔμπηξε μιὰ δυνατὴ φωνή.

—Τὶ νἆναι! Νὰ, τῶκανε 'φταμηνίτικο ἡ καϋμένη. Κρίμα 'ς τοὺς πόνους καὶ τὰ ξεβασκάματα!

—Ὄρσε, τὸ λοιπόν! καὶ σὺ καὶ δαύτο μαζί! Ἔσκουξε φρενιασμένος ὁ Στρατῆς κι' ἄνοιξε τὰ δυό του χέρια κατὰ τὴ μαμμή.

Ἔπειτα, γυρίζοντας κατὰ τὴ κυρὰ Λοξή:

—Πάρ' το τώρα τὸ ψοφήμι, νὰ τὸ κάτσῃς ἀπάνω στὸ ἄλογο, ποῦ τὸν ἤθελες ἀξιωματικὸ τῆς ξηρᾶς.

Εἶπε, ἄρπαξε τὸ καπέλλο του κ' ἐξεπόρτισε βροντῶντας πίσω του τὸ θυρόφυλλο.

—Π ρ' το ἐλόγου σου νὰ τὸ βάλῃς στὸ μπουκάλι, ποῦ τῶθελες, καλὰ καὶ σώνει, ἀξιωματικὸ τῆς θάλασσας!

Ἔβγαλε τὸ ἄχτι της κ' ἡ κυρὰ Λοξή.

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ἐκδόσεις.—Ἐκυκλοφόρησεν «Ὁ Πνευματισμὸς» τοῦ κ. Πολ. Τ. Δημητρακοπούλου. Αἱ 10 Διαλέξεις, γενόμεναι εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη. Τὰ τελευταῖα τεύχη παρεδόθησαν εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δύνανται νὰ ἔχουν τὸ βιβλίον ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον (6 δραχ.) εἰς τὸν συγγραφέα, Ἀχαρνῶν 38.

Τύποις Ἀθανασίου Γ. Δεληγιάννη